

ASTRID LINDGREN **NOVI DOŽIVLJAJI**
PIPI DUGAČKE
ČARAPE

BALIZAN DOWNLOAD

ASTRID LINDGREN

NOVI
DOŽIVLJAJI PIPI
DUGAČKE ČARAPE

BIBLIOTEKA

ZLATNO KOLO

4

— ZA UZRASST OD 7 DO 12 GODINA —

VI KOLO

Urednik

Milivoje Jovanović

Ilustrovao Saša Mišić

MLADO POKOLENJE BEOGRAD 1966.

I

PIPI I DALJE ŽIVI U VILI „VILEKULA“

Ako bi se neki putnik obreo u Malom Gradiću, pa još ako bi i zalutao te dospeo na sam kraj gradića, morao bi zapaziti vilu „Vilekulu“. U stvari, što se same vile tiče, tu nije ni imalo nešto naročito da se vidi: stara, naherena kuća, a oko nje prilično zapušten vrt. Pa ipak, stranac bi verovatno zastao i zapitao se ko tu stanuje. Da bome, stanovnici Malog Gradića znaju ko u vili stanuje, kao što znaju i zašto u njenom tremu stoji jedan pravi, živi konj. Ali, od nekog ko je doputovao iz sasvim drugog kraja ne može se, naravno, očekivati da to zna. Zato bi se stranac morao naći u čudu, pogotovo ako bi to bilo u smiraj dana, pred večer i, naročito, ako bi putnik video i jednu malu devojčicu kako, iako je kasno, luta po vrtu ne ostavljajući uopšte utisak da na merava uskoro na počinak. Putnik bi sigurno pomislio:

— Čudim se zašto se mama ove devojčice nije postarala da je odvede na spazalje. U ovo vreme sva deca su već u krevetu.

Ali, otkud bi putnik mogao znati da ta devojčica uopšte nema mamu? Nije imala čak ni oca, bar ne oca koji stanuje tu u vili. Devojčica je

živela sama u „Vilekuli“. Doduše, ako hoćemo da budemo sasvim odrećeni, možda i nije živela baš sama. Njen konj je stanovao u tremu. A onda, imala je i jednog majmuna koji se zvao gospodin Nilson. Međutim, jedan stranac koji je tek došao u gradić nije mogao ni da sluti o svemu tome. Ako bi devojčica prišla ogradi — a to bi sigurno učinila jer je mnogo volela da razgovara sa ljudima — putnik bi imao prilike da je bolje vidi. I ne bi mogao a da u sebi ne kaže:

— Pa to je najpegavije i najridkosije dete što sam ikada video!

Onda bi ipak dodao:

— Ali, u stvari, baš je lepo kad je neko pegav i ridokos, bar ako je tako živahan i veseo kao ova mala.

Možda bi se putnik zainteresovao kako se zove ta ridokosa devojčica, koja se šeta sama ili, bolje reći, vrti se tu u sumraku. A ako bi se našla sasvim uz ogradu vrta, onda bi putnik mogao da je jednostavno upita:

— Kako se zoveš?

Odgovor bi sasvim sigurno usledio odmah, vrlo veselim i vragolastim glasom:

— Zovem se Pipilota Viktualija Zavesić Balsamovani Novčić Efraimova Kći Dugačka Čarapa, Kći kapetana Efraima Dugačke Čarape, bivšeg straha i trepeta mora a sada crnačkog kralja. Ali zovu me jednostavno Pipi.

Aha, tako! Zove se Pipi Dugačka Čarapa. A da joj je tata crnački kralj, to niko drugi ne bi mogao potvrditi ali je Pipi u to ipak duboko verovala. Jer, u stvari, jedanput kad su Pipi i njen otac plovili po uzburkanom moru, dunuo je tako silovit vetar da joj je otac nestao. Ali, kako je on bio prilično debeo čovek, Pipi je bila sigurna da se nije mogao udaviti. Tako je za nju bila najprirodnija pretpostavka da je otac doplivao do nekog ostrva i tamo postao kralj crncima. Eto, Pipi je baš to verovala.

Moglo bi se desiti da putnik, ako bi imao dosta vremena i ne bi morao iste večeri da ot putuje vozom, porazgovara malo duže sa Pipi. On da bi saznao da Pipi živi u „Vilekuli" sasvim sama, naravno, ne računajući konja i majmuna. Ako bi bio dobroga srca, morao bi da se upita:

— Ali o d č e g a to jedno dete živi?

U stvari, ne bi imao razloga da se za to brine.

— Ja sam bogata kao čarobnjak — imala je Pipi običaj da kaže.

I zaista je bila bogata. Imala je pun ranac zlatnika koje je dobila od svog oca. Stoga ne bi trebalo da putnik pomisli kako Pipi trpi od nemaštine. Ona se, u stvari, odlično snašla i bez mame i bez tate. Istina, bilo je nezgodno što nije imala nikoga ko bi joj uveče rekao da pođe na spavanje. Međutim,

Pipi je u tu svrhu izmislila izuzetan način — jednostavno bi sama sebi rekla: „E, sad, Pipi, hajde u krevet!” Ponekad se ne bi pozvala na spavanje pre deset časova uveče, jer Pipi nikad nije verovala u vrednost tvrdnje da deca u sedam časova treba da idu na spavanje. To je obično vreme kad je deci najprijetnije da se igraju. Eto, zbog toga ne bi trebalo da se putnik začudi ako vidi Pipi kako luta po svom vrtu, iako je sunce zašlo a napolju već počelo da biva prohladno. U to vreme Tomi i Anika se već odavno meškolje u svojim krevetima. Ko su pa sad ti Tomi i Anika? Naravno, putnik nije mogao ni to da zna. Tomi i Anika su Pipini drugovi u igri. Stanuju u kući odmah do „Vilekule”. Baš je šteta što putnik nije stigao samo malo ranije jer onda bi video i Tomija i Aniku. Video bi dva slatka deteta. Samo da je došao malo, malo ranije, sigurno bi ih zatekao kod Pipi. Tomi i Anika svaki dan obavezno dolaze Pipi i tu ostaju sve vreme osim kad spavaju, jedu i nalaze se u školi. Ali u ovo vreme, uveče, oni, naravno, spavaju jer Tomi i Anika imaju mamu i tatu a oni su čvrsto uvereni da deca moraju u krevet u sedam časova.

Ako bi putnik imao baš dovoljno slobodnog vremena, onda bi on, možda, — kad mu Pipi poželi laku noć i udalji se od ograde — zastao za časak, samo da vidi kuda će ona u toj osamljenosti i da li će o d i s t a otići pravo u krevet. Mogao bi da se prikrije iza stuba od kapije i proviri oprezno u vilu. Zamislite ako bi Pipi onda, kao što ponekad uveče ima običaj, napravila jedan krug jašući svog konja! Zamislite je kako izlazi na trem, diže konja visoko iznad glave snažnim rukama i iznosi ga u vrt! Onda bi putnik morao protrljati oči pitajući se da možda ne sanja.

— Za ime sveta, kakvo je ovo dete! — možda bi putnik rekao zaprepašćen stojeći tamo iza stuba. — Pa, ona je digla rukama pravog konja! To je najčudnije dete što sam ikada video!

E, u tome je zaista bio potpuno u pravu. Pipi jeste bila najčudnije dete koje je ikad postojalo — bar u Malom Gradiću. Možda u drugim mestima ima i čudnije dece, ali u Malom Gradiću nije bilo takmaca Pipi Dugačkoj Čarapi. I nigde, u Malom Gradiću, ili bilo gde na zemljinoj kugli, nije postojao niko tako snažan kao Pipi.

II

PIPI IDE U KUPOVINU

Jednog lepog prolećnog dana, kad je sunce sijalo, ptice cvrkutale, a voda grgoljila u šančevima, Tomi i Anika dojuriše zadihani do Pipi. Tomi beše doneo konju nekoliko kocki šećera, a zatim oboje zastadoše u tremu da potapšu konja pre nego što produže do Pipi. Kad su ušli u kuću, videše da je Pipi još u krevetu. Stopala su joj ležala na jastuku a glava negde duboko ispod ćebeta. Uvek je tako spavala. Anika je malo štipnu i doviknu:

— Hej, probudi se!

Gospodin Nilson, Pipino majmunče, beše već budan te skoči na luster. Malo posle, ispod ćebeta, poče nešto da se pokreće, a onda proviri jedna riđokosa glava. Pipi otvori svoje krupne jasne oči i nasmeja se širokim osmehom.

— Vidi, molim te, pa to me v i vučete za uši, je li! A ja sam sanjala da to moj tata, crnački kralj, hoće da vidi jesu li mi prljave uši.

Zatim sede na ivicu kreveta i navuče čarape, jednu mrku a drugu crnu.

— O, ne, prljavštine u ušima nemam, to jest sve dok je imam ovde — reče Pipi u ugura stopala u velike, crne cipele, koje su bile ni manje ni više nego dva puta veće od njenih stopala i, naravno, vrlo prljave.

— Pipi, — reče Tomi — šta ćemo danas da radimo? Anika i ja nemamo škole.

— Pa, moram malo da razmislim — odgovori Pipi. — Da igramo oko novogodišnje jelke, ne možemo jer smo je bacili pre tri meseca. Inače, mogli smo i da se klizamo po ledu celo prepodne. Da kopamo zlato — bilo bi zabavno, ali ni to ne možemo jer ne znamo gde zlato leži. Uostalom, najviše zlata ima na Aljasci, ali čovek ne može da ide tamo samo zato da bi postao kopač zlata. Ne, moramo da smislimo nešto drugo.

— Tako je, samo da bude nešto zabavno — reče Anika.

Pipi uplete kosu u dve debele kikirice koje su štrčale sa strane. Pomno je razmišljala.

— A kako bi bilo da odemo u grad u kupovinu? — reče najzad.

— Ali, mi nemamo novca — primeti Tomi.

— Ja imam novca — reče Pipi. I da bi to dokazala, okrete se i otvori svoj ranac koji beše pun zlatnika. Zatim uze jednu veliku drvenu kutlaču te u ogroman džep, prišiven na prednjem delu njene haljine, baš preko stomaka, nagura puno zlatnika.

— E, sad samo još da nađem šešir pa možemo krenuti — reče ona. Međutim, od šešira ni traga. Pipi najpre pogleda u sanduk sa drvima, ali, za divno čudo, ni tamo ga ne beše. Onda zaviri u korpu sa hlebom u kredencu, ali je tamo ležala samo jedna podvezica za čarape, pokvareni budilnik i malo biskvita. Naposletku pogleda čak i na policu za šešire, ali tamo ne beše ničega osim tiganja, šrafcižera i komada sira.

— E, ovde stvarno nema nikakvog reda. Čovek tu ne može ništa da nađe — reče Pipi zlovoljno. — Doduše, dobro je što sam bar našla onaj komad sira, baš sam ga odavno tražila.

— Hej, šeširu! — viknu, najzad Pipi. — Hoćeš li da ideš sa nama u kupovinu ili nećeš? Ako se odmah ne pojaviš, zakasnio si!

Ali, nikakav se šešir ne pojavi.

— Dobro, tako ti i treba, kad si toliko lud. Ali, kad dođeš kući uveče, neću da čujem ni za kakvu žalbu — reče Pipi olučno.

Ubrzo su svi bili na putu ka gradu — Tomi, Anika i Pipi sa gospodinom Nilsonom na ramenu. Sunce je bleštavo sijalo, nebo se plavilo, a deca su bila srećna. Išla su šljapkajući po šancu kraj puta koji beše prilično dubok i pun vode.

— Baš volim šančeve — reče Pipi i bez mnogo razmišljanja zagazi u vodu koja joj je dosegala preko kolena. A kad zapljeska po vodi malo jače, popraska Tomija i Aniku.

— Zamišljam da sam brod — reče i baci se napred kroz vodu. Samo što to izusti, zagnjuri se i nestade pod vodom.

— Tačnije rečeno, igram se podmornice — na stavi Pipi bezbrižno kad joj nos izviri na površinu.

— Ali, Pipi, pa ti si sad skroz mokra — reče Anika uplašenim glasom.

— A zašto bi to pa bilo nešto strašno? — odvrati Pipi. — Ko kaže da deca baš moraju da budu suva? Čula sam da se od hladnog tuša postaje vrlo zdrav. To su samo u ovoj zemlji izmislili da deca ne treba da idu po šančevima. U Americi su šančevi tako puni dece da prosto nema mesta za vodu. U stvari, deca se preko cele godine ne odvajaju od šančeva. Naravno, zimi se deca zalede u šančevima, tako da im samo glave vire iznad leda. Mame moraju da im tamo donose toplu supu i šnicle jer, onako zaleđena, ne mogu da dolaze kući na ručak. Ali zato su zdrava kao čelik, verujte!

Mali Gradić, obasjan zracima prolećnog sunca, ostavljao je vrlo lep utisak. Uzane kaldrmisane ulice provlačile su se krivudajući između kuća. U bašticama, kojima su bile okružene sve kuće, procvetavale su ljubičice. U gradiću je bilo puno trgovina. U ovim lepim prolećnim danima kroz trgovine je prolazilo puno sveta, tako da su zvona na vratima neprestano zvonila. Žene su dolazile sa kotaricama da kupe kafu, šećer, sapun, buter. I mnogo dece iz gradića se tuda vrzmalo želeći da kupe „lizu" ili „žvaku". Međutim, većina nije imala novca te su, siroti, stajali pred izlozima i samo g l e d a l i sve te fine stvari koje su se nalazile s druge strane stakla.

Baš kad je sunce najlepše zasijalo, u Velikoj ulici se pojaviše tri male prilike. To su bili Tomi, Anika i Pipi, koja je bila mokra do gole kože, tako da je za sobom ostavljala trag.

— O, kako smo srećni! — uzviknu Anika. — Pogledajte koliko je tu radnji, a mi imamo pun džep zlatnika!

Tomi se takođe razdraga pri pomisli na tu okolnost, te od veselja zazvižda.

— Pa kako bi bilo da počnemo — reče Pipi. — Pre svega, hoću da kupim — klavir.

— Ali, Pipi, — povika Tomi — pa ti ne znaš da sviraš na klaviru?

— A kako bih i mogla da znam kad nisam nikad imala klavir — odgovori Pipi. — Ne možeš znati da sviraš na klaviru ako ne vežbaš. A onda ću ti reći još i ovo, Tomi, — da bi neko znao da svira na klaviru bez klavira, morao bi mnogo, mnogo da vežba pre nego što nauči da svira.

Međutim, nisu nikako mogli da nađu radnju sa klavirima. Umesto toga deca prodoše kraj jedne „parfimerije”. U izlogu je stajala velika kutija sa pomadom za uklanjanje pega sa lica, kraj koje je na belom kartončiću pisalo: „PATITE LI OD PEGA?”

— Šta piše to na kartončiću? — upita Pipi.

Ona nije umela bogzna koliko da čita jer nije htela da ide u školu kao sva druga deca.

— Piše „Patite li od pega?” — odgovori Anika.

— Vidi, molim te — reče Pipi zamislivši se, — E, pa, učtivo pitanje zaslužuje i učtiv odgovor. Hajdemo unutra!

Pipi gurnu vrata i uće u radnju, a za njom Tomi i Anika. Iza tezge je stajala postarnja, lepo obučena žena. Pipi se uputi pravo njoj.

— Ne! — ponovi Pipi mirno.

— Šta to reče? Šta to želiš? — upita za čuđena žena.

— Ne! — ponovi Pipi mirno.

— Ne razumem te, šta to nećeš — nastavi žena da se iščuđava.

— Ne, n e p a t i m o d p e g a — reče Pipi.

— Tek tada prodavačica shvati na šta Pipi misli. Ali zatim baci pogled na Pipi i uzviknu:

— Ali, drago moje dete, pa tvoje lice je sve prekriveno pegama!

— To i sama znam, — uzvratila joj Pipi — ali ja ne patim ni od ni zbog pega. Naprotiv, baš mi se sviđaju! 'Ajda s' uzdravlje!

Rekavši to, pođe vratima, a onda se okrete i doviknu zaprepašćenoj prodavačici:

— Ali, ako dobijete neko mazivo od kojeg se dobija još pega, možete mi poslati kući nekoliko kutija.

Kraj parfimerije nalazila se trgovina u kojoj se mogla kupiti garderoba za dame.

— Još nismo ništa pazarili — reče Pipi. — Moramo već jednom početi.

Onda banuše u trgovinu — Pipi prva, a za njom Tomi i Anika. Prvo što su spazili beše jedna vrlo lepa lutka u izlogu, obučena u svilenu haljinu. Pipi priđe lutki i zgrabi je srdačno za šaku.

— Zdravo, zdravo! — reče Pipi. — Pretpostavljam da si ti gazdarica ove radnje. Baš mi je milo što smo se upoznale — nastavi tresući još jače ruku sirote lutke.

Ali, tada se dogodi grdna nesreća: lutkina ruka se otkide iz svilenog rukava i Pipi se nađe sa jednom njenom rukom u šaci. Tomi preblede od straha a Anika poče da plače. Prodavac dojuri i stade da grdi Pipi vrlo bučno.

— 'Ajde, smiri se bar za dva santimetra — reče Pipi prodavcu, pošto je najpre nekoliko časaka mirno slušala grdnje. — Mislila sam da je ova radnja samoposluga pa sam htela da kupim jednu lutkinu ruku.

Na to se prodavac još više razljuti i reče joj da lutka iz izloga nije za prodaju, da se u svakom slučaju ne može prodavati samo jedna ruka i da će Pipi, bogami, morati da plati cenu cele lutke pošto ju je oštetila.

— Neverovatno! Baš je to divno čudo — reče Pipi. — Sva sreća što i u drugim radnjama nisu svi ovako šašavi. Zamislite kad bih, na primer, htela da kupim govedinu za ručak pa odem kasapinu i zatražim četvrt kilograma, a on mi upakuje i naplati — celog vola!

Dok je tako govorila, nemarnim pokretom izvuče iz džepa nekoliko zlatnika i baci ih prodavcu na tezgu. Ovaj samo zinu od zaprepašćenja.

— Da ova gospođa lutka ne staje možda više? — upita Pipi.

— O, ne, svakako ne! Ne staje ni blizu toliko koliko si dala — odgovori prodavac i pokloni se do zemlje.

— Zadrži kusur i kupi nešto deci — reče mu Pipi uputivši se vratima. Prodavac požuri za njom, neprestano se klanjajući i moleći Pipi da kaže na koju adresu da joj pošalje lutku.

— Meni treba samo ova jedna ruka i nju ću i poneti — odgovori Pipi. — Ostale delove lutke možeš podeliti sirotinji. 'Ajd' s'uzdravlje!

— Ali šta će ti ta ruka? — iščuđavao se Tomi kad su izišli na ulicu.

— O v a ruka, veliš? Šta će mi, je li? A zar ljudi nemaju veštačke zube i vlasulje, a da ne kažem da ponekad ima i onih s veštačkim nosom. Pored toga, moram vam reći da je strašno praktično imati tri ruke. Sećam se kad smo jedanput tata i ja plovili po moru, te pristanemo u jednu luku gde su svi ljudi imali po tri ruke. Zgodno, zar ne? Zamislite, sede oni tako i jedu. U jednoj ruci drže viljušku a u drugoj nož. Onda im odjednom dođe da se počesu iza uveta. E, tada se jednostavno podigne treća ruka. Tako su, čini mi se, mnogo štedeli u vremenu.

Za trenutak Pipi zastade zamišljeno.

— Eh, sad sam već počela da lažem — reče. — Čudno je to. Kad tako počnem da lažem, ne mogu da se zaustavim kao da me nešto na to goni. Iskreno govoreći, ljudi iz tog grada uopšte nisu imali tri ruke, već samo dve.

Malo počuta pa nastavi.

— Uostalom, mnogi su imali samo jednu ruku, ili, ako bih pravo govorila ima čak i takvih ljudi koji nemaju nijednu ruku te, kad dođe vreme da jedu, onda legnu uz tanjir i tako jedu. Sami uopšte nisu mogli da se počesu iza uveta, već su za to morali da mole svoje mame. Eto, tako vam je to.

Pipi odmahnu nevoljno glavom.

— Činjenica je da nisam nikad videla tako malo ruku kao u tom gradu, ali to samo na mene i liči. Uvek se napravim važna i čudna te pronađem, na primer, da ljudi imaju više ruku nego što stvarno imaju.

Pipi pođe dalje sa otkinutom lutkinom rukom, nemarno prebačenom preko ramena. Zaustavi se pred jednom poslastičarnicom sa punim izlogom slatkiša. Tu je stajala čitava gomila dece udubljena u posmatranje svih tih divnih poslastica rasprostrtih po izlogu. Velike kutije pune crvenih, plavih i zelenih karamela, dugi nizovi čokolade, čitave hrpe „žvaka”, i, ono što je najviše izazivalo, mnoštvo „liza”. Dabogme, nije bilo nikakvo čudo što su deca koja su tu stajala i gledala s vremena na vreme uzdisala. Naime, ona uopšte nisu imala novca — ni prebijene pare.

— Pipi, da uđemo u o v u radnju? — reče Tomi, očigledno zainteresovan za karamele, i povuče Pipi za haljinu.

— U t u radnju ćemo ući — pristade Pipi nakon kraćeg razmišljanja.

Tako i učiniše.

— Molim vas osamnaest kilograma karamela — reče Pipi mašući zlatnikom. Prodavačica se zabezeknu. Nije bila navikla da neko kupuje toliko karamela odjednom.

— Hoćeš da kažeš, možda, da želiš osamnaest karamela? — upita ona Pipi.

— Hoću da kažem da želim osamnaest k i l o g r a m a karamela — odgovori mirno Pipi i stavi zlatnik na tezgu. Onda se prodavačica dade na posao i stade sipati karamele u velike kese. Tomi i Anika su pokazivali Pipi koje su karamele najbolje. Bilo je tu i nekih crvenih karamela, naročito privlačnih. Ako se takva karamela posisa, neko vreme posle toga u ustima ostane prijatan ukus. Onda je tu bilo i nekih zelenih, malo nakiselih karamela, ali i one nisu bile loše. Orasnice i lulice su, naravno, uvek dobre.

— Da uzmemo po tri kilograma od svake vrste — predloži Anika. Tako i učiniše.

— Onda mi dajte, molim vas, još i šezdeset „liza" i sedamdeset dva paketa „odžaćar-bombona" i verujem da će mi to uglavnom biti dovoljno uz ove sto tri „čokolad-cigarete". Znae, toliko ja dnevno trošim bombona — reče Pipi. — Samo, u tom slučaju trebalo bi da imam i jedna kolica da sve to ponese.

Prodavačica reče da bi Pipi odista mogla da kupi kolica u radnji sa igračkama koja je tu odmah uz poslastičarnicu.

U međuvremenu, pred radnjom sa karamelama se beše okupilo mnogo dece koja su buljila u slatkiše kroz izlog, te je gotovo pretila opasnost da neko od njih padne u nesvest videvši kako Pipi kupuje. Pipi otrča hitro u radnju sa igračkama, kupi jedna kolica i natovari na njih sve svoje kese. Zatim pogleda oko sebe i viknu okupljenoj deci:

— Ako među vama ima takvih koji n e v o l e k a r a m e l e, neka priđu ovamo!

Niko se ne pomače.

— Baš čudno, vrlo čudno — reče Pipi. — Onda, ima li među vama onih koji v o l e k a r a m e l e?

Tada se pred Pipi očas nađe dvadeset troje dece, među njima, naravno, i Tomi sa Anikom.

— Otvaraj kese, Tomi, — reče Pipi.

Tomi to rado učini. A onda nastade jedno sveopšte masovno grickanje karamela kakvo Mali Gradić u svojoj istoriji nikad nije video.

Sva deca su u isti mah punila usta bombonama — slatkim crvenim, nakiselim zelenim, lulicama, orasnicama i svim ostalim vrstama bombona zajedno. A „čokolad-cigareta" se mogla stalno držati među usnama jer su se ukusi čokolade i orasnice sasvim dobro slagali. Sa svih strana, trčeći, stalno je pristizalo još dece, a Pipi je punim šakama delila bombone.

— Sve mi se čini da ću morati da kupim još osamnaest kilograma, — reče ona — inače za sutra ništa neće ostati.

Pipi kupi još osamnaest kilograma karamela, ali ni posle toga ne ostade mnogo za sutra.

— E, sad idemo u drugu radnju — reče Pipi i uđe u trgovinu igračaka. Sva deca krenuše za njom. U trgovini je bilo puno lepih stvarčica: vozovi i automobili koji se navijaju, male slatke lutke u finim haljinicama, servisi za lutke, revolveri s vodenim punjenjem, olovni vojnici, kućići i slonovi od štofa, razni amblemi, pajaci itd.

— Šta izvolite? — upita prodavačica.

— Izvolim od svega pomalo — odgovori Pipi i poče da prebira očima po rafovima. — Osećam, na primer, veliki nedostatak pajaca — dodade Pipi. — Takođe i revolvera sa vodenim punjenjem. Ali, nadam se, da ćemo te opšte potrebe nekako ovde srediti.

Rekavši to, Pipi izvuče iz džepa punu šaku zlatnika. Deca su sada samo pokazivala na igračke koje su im naročito nedostajale. Anika uze jednu divnu lutku sa plavom kosom i loknama, obučenu u svilenu haljinu. Lutka je, kad joj se pritisne stomak, umela da kaže „mama”. Tomi je hteo vazдушnu pušku i „parnu” mašinu, i to je i dobio. I ostala deca su pokazivala šta žele, a kad je Pipi završila kupovinu, u radnji ne ostade gotovo ništa, osim možda koji amblem i nekoliko kutija sa delovima za sklapanje. Za sebe Pipi ne uze ništa, ali je zato gospodin Nilson dobio ogledalce.

Napuštajući radnju, Pipi svakom detetu kupi još i po jednu pištaljku i, kad iziđoše na ulicu, svi zazviždaše u isti mah, pri čemu je Pipi davala takt otkinutom lutkinom rukom. Jedan mališa se požali da njegova pištaljka nije ispravna. Pipi uze pištaljku i pogleda je.

— Divno čudo što neće da svira kad je na pisak zalepljena žvaka! Gde si samo našao ovu divnu stvar? — upita Pipi i baci poveći komad bele žvakaće gume. — Ja ti sigurno nisam kupila žvaku.

— Znam da nisi, žvaku držim u ustima još od petka — odvrati mališan.

— I ne plašiš se da žvaka može proklijati? Mislim da tako obično završavaju oni koji sisaju žvakaće gume.

Zatim vrati mališi pištaljku te ovaj odmah poče da zviždi iz sve snage, radostan kao i ostala deca. U Velikoj ulici nastade takvo pakleno zviždanje da naposletku dotrča i redar da vidi šta se tu zbiva.

— Kakva je to larma na ulici! — viknu on.

— To bi trebalo da bude kao neki vojni pa radni marš, — reče Pipi — ali nisam baš sasvim sigurna da su sva deca razumela šta treba da sviraju. Pre bih rekla da neko od njih, u stva ri, svira „Ringeringe raja!”

— Prestanite, smesta! — viknu ljutito redar zatisnuvši uši. Pipi ga potapša lutkinom rukom po ramenu tešeći ga.

— More, budi ti srećan što nismo kupili doboše — reče mu.

Ali, postepeno, jedna za drugom, začutaše i pištalce. Na kraju je samo iz Tomijeve pištaljke s vremena na vreme dopirao kratki pisak. Redar je strogo objavio da se svako veće okupljanje u Velikoj ulici zabranjuje i da deca moraju ići svojim kućama. Deca, u stvari, nisu ni imala ništa protiv toga jer su želela da i nasamo isprobaju svoje vozove, da provozaju automobile i stave u krevetac nove lutke. I tako svi odoše kućama srećni i zadovoljni. Toga dana uopšte ni su imali vremena za večeru.

Pa i Pipi, Tomi i Anika su morali kući. Pipi je vukla kolica i uzgred zagledala izloge sričući nazive firmi onako kako je najbolje mogla.

— Apoteka. Je l te, je l' to radnja gde se kupuju lekovi? — upita Pipi.

— Jeste, tu se kupuju l e k o v i — odgovori Anika.

— E, onda moram odmah da uđem i kupim malo toga — reče Pipi.

— Ali, nisi valjda bolesna? — upita je Tomi.

— Ako nisam danas, mogu biti sutra — odgovori Pipi. — Vidite, svake godine veliki broj ljudi se razboli i umire samo zato što ne kupuju l e k o v e u pravo vreme. A to što sam rekla da bih i ja mogla da se razbolim, to vam je čista laž.

U apoteci je stajao za tezgom apotekar i sređivao neke pilule. Nameravao je da ih još malo sredi jer je radno vreme bilo na izmaku i trebalo je uskoro da zatvori apoteku. Ali tada uđoše Pipi, Tomi i Anika i priđoše apotekaru.

- Molim vas četiri litra lekuva — reče Pipi.
- Kojih lekova? — upita apotekar ngrstrpljivo.
- Pa, najbolje od onoga koji je dobar protiv bolesti — odgovori Pipi.
- Ama, protiv koje bolesti? — upita apotekar još nervoznije.
- Pa, daj, brate, jedan koji pomaže protiv, recimo, kašlja, žuljeva, kad zaboli stomak i dobiju se boginje, ili ako u nos zapadne neka trunka! Znači, uopšte protiv tako tih i sličnih nezgoda. A bilo bi dobro ako bi tim lekom mogao još da se polira i nameštaj. Dakle, to bi trebalo da bude onako stvarno praktičan lek.

Zaprepašćeni apotekar odgovori da tako svestrano praktičnog leka nema niti ga je ikad bilo, već postoje različiti lekovi za različite bolesti. A kad Pipi pomenu još desetak drugih bolesti i nezgoda koje je takođe želela da leči, apotekar jednostavno iznese na tezgu čitavu gomilu bočica. Na nekima od njih napisao „Upotrebljava se spolja”, što je značilo da lek služi samo za masnranje. Pipi plati lekove, pokupi bočice, zahvali i iziđe iz apoteke.

Tomi i Anika pođoše za njom. Apotekar pogleda u časovnik i zaključi da je vreme da zatvori apoteku. On zaključa vrata za decom i pomisli kako će biti lepo da sad krene kućm i pojede nešto dobro.

Pred radnjom na stepeništu Pipi poređa svoje bočice.

- Uh, uh, pa ja sam zaboravila gotovo najvažniji lek! — reče ona.

Pošto je apoteka već bila zatvorena, Pipi „leže” na zvono. Tomi i Anika čuše kako apotekom odjekuje zvonjava. Nakon nekoliko trenutaka na vratima se otvori prozorčić — to je onaj otvor kroz koji se izdaju lekovi ako se neko razboli noću — i apotekar pomoli glavu. Lice mu je bilo crveno od gneva.

— Šta sad opet hoćeš! — viknu on na Pipi.

— Ovaj, izvinite, ljubazni apotekaru, — reče Pipi — ali setila sam se nečega. Vi se, kao apotekar, razumete tako dobro u sve bolesti pa biste mi možda mogli reći šta je za jedno dete stvarno najbolje da uradi kad ga, recimo, zaboli stomak da pojede toplu palačinku ili da prosto stavi ceo stomak u vlažnu hladnu vodu?

Apotekarevo lice se još više zacrvene.

— Gubi se odavde, — prodera se on — i to odmah, inače ću ...!

I zatvori prozorčić.

— Ala se ovaj ljuti — reče Pipi — kao da sam mu na žulj stala.

Pipi ponovo zazvoni i nije prošlo nekoliko sekundi a apotekar se pojavi na prozorčiću. Ovo ga puta lice mu je bilo crveno kao žar.

— Ali, nešto mislim, nije li palačinka ipak previše masna? — upita Pipi apotekara gleda jući ga pravo u oči i smeškajući se prijateljski. Apotekar ništa ne odgovori već samo besno zalupi prozorčić jeknuvši od muke.

— Šta mogu, — slegnu Pipi ramenima — u svakom slučaju, probaću ipak sa toplim palačinkama. Neka apotekar sam sebi posle prebacuje ako mi stomak ne ozdravi.

Pipi sede spokojno u dnu stepenica pred apotekom zagledajući svoje bočice.

— Zamislite kako odrasli ljudi mogu biti nepraktični — reče. — Evo, ovde imam sad, čekaj da vidim, osam bočica, a u stvari, sve što tu ima moglo bi lepo da stane u jednu jedinu bocu. Sva sreća kad neko sam ima zdravu pamet.

Rekavši to, otvori sve bočice a zatim ih isprazni u jednu poveću. Onda sve to dobro promućka, pa podiže bocu i potegnu nekoliko dobrih gutljaja. Znajući da se neki od tih lekova upotrebljavaju samo za masažu, Anika se uplaši.

— Ali, Pipi, kako znaš da tu nije bilo i otrovnih lekova?

— Pa, to ću, valjda, već osetiti — odgovori Pipi bezbrižno — i to najkasnije sutra. Ako tada još budem živa, onda znači da lekovi n i s u bili otrovni, a to opet znači da i najmanja deca mogu da ih uzimaju.

Tomi i Anika se zgledaše. Posle nekoliko trenutaka Tomi reče neodlučno i nekako obeshrabreno:

— Ali, Pipi, šta ćemo ako j e s u otrovni?

— Onda možete da uzmete ostatak iz boce i njime premažite nameštaj u trpezariji — odgovori Pipi. — Prema tome, bez obzira da li su ti lekovi otrovni ili ne, nisu uzalud kupljeni.

Pipi pokupi bočice i strpa ih u kolica. Tamo su već ležali otkinuta lutkina ruka, Tomijeva „parna” mašina i vazдушna puška, Anikina lutka i kesa sa svega pet malih crvenih karamela. To je bilo sve što je ostalo od onih dva puta po osamnaest kilograma. Tamo je još sedeo i gospodin Nilson. Bio je umoran, te je našao da je najzgodnije da se vozi.

— Uostalom, moram vam reći, ja verujem da su ovo stvarno dobri lekovi. Već se bolje osećam, naročito mi je bolje u repu — reče Pipi i počeo da uvija ulevo i udesno donji i zadnji deo tela. A zatim se uputi „Vilekuli” vukući za sobom kolica. Tomi i Anika su koračali pored nje a sve im se činilo kao da nj i h malo boli stomak.

III

PIPI PIŠE PISMO I IDE U ŠKOLU, ALI SAMO MALČICE

— Danas smo — reče Tomi — Anika i ja pisali baki.

— Je li? — promrmlja Pipi i nastavi da meša nešto u šerpi drškom od kišobrana. — Što će biti ručak! — dodade i zagnjuri nos u šerpu da pomiriše. — „Kuvati jedan čas uz neprestano mešanje a zatim odmah servirati“. Šta ti ono reče maločas, pisao si baki, je li?

— Aha — odgovori Tomi, koji je sedeo na Pipinom sanduku za drva klataći nogama. — I sigurno ćemo uskoro dobiti odgovor.

— A ja nikad ne dobijam pismo — reče Pipi potišteno.

— Ali ni ti nikom ne pišeš — uzvratila Anika. — Ne možeš dobijati pisma ako ih sama ne pišeš. Sve je to zato što nećeš da ideš u školu. Ne možeš naučiti da pišeš bez škole.

— Ko to kaže? Ja bogami znam da pišem — usprotivi se Pipi. Znam puno slova. Fridolf, mornar sa tatinog broda, naučio me je puno slova. A kad baš i zaškripi zbog nekog slova koje ne poznajem, čovek može uvek da se posluži brojevima. Znam ja da pišem! Ali, ne znam o čemu bih i šta bih pisala. Zaista, šta se obično piše u pismu?

— Pa, — reče Tomi — ja obično najpre pitam baku kako je, zatim joj kažem da sam dobro sa zdravljem, onda obično napišem nešto o vremenu, i, eto, tako nešto. Danas sam joj, na primer, pisao o tome kako sam kupio neku igračku i nešto malo o školi.

Pipi se promeškolji i stade o nečem da razmišlja.

— Baš šteta što ja ne mogu da dobijem pismo, a sva druga deca mogu. To nije pravedno, i to tako više ne može! Ako nemam baku koja bi mi pisala, što ne bih pisala sama sebi! To ću i da učinim i to odmah, ovog časa.

Zatim otvori vrata peći i pogleda unutra.

— Ako se ne varam, ovde bi trebalo da se nalaze držalje i pero.

Tamo su zaista bili i držalje i pero. Pipi ih uze. Onda iseče jednu veliku belu kesu i sede za kuhinjski sto. Stavi ruku na čelo i utonu u duboko razmišljanje.

— Sad mi ne smetajte, jer razmišljam — reče ona.

Tomi i Anika odlučiše da se za to vreme po igraju malo sa gospodinom Nilsonom. Naizmenično su oblačili i svlačili gospodina Nilsona a Anika je čak pokušala da ga položi u zeleni lutkin krevetac, u kome je on inače spavao. Htela je da se igra bolničarke. Tomi bi u tom slučaju bio doktor a gospodin Nilson bolesno dete. Međutim, gospodin Nilson se usprotivi, izvuče se iz kreveta i uspenra se na luster okačivši se o svoj rep. Pipi podiže glavu i otvori jedno oko.

— Glupi gospodin Nilson — reče ona. — Ne mogu bolesna deca da vise repom zakačena o luster, bar ne u ovoj zemlji. Ali, kažu da se to dešava u Južnoj Africi. Tamo, na primer, čim dete dobije groznicu, obese ga o luster i tako ostane sve dok ne ozdravi. Ali, valjda znate da mi ne živimo u Južnoj Africi.

Naposletku Anika i Tomi ostaviše gospodina Nilsona i priđoše konju da ga istimare. Konju je to osobito godilo. Njuškao je po njihovim šakama da vidi nemaju li za njega koju kocku šećera. Nisu je imali, ali Anika otrča do kuće i donese nekoliko kocki.

Sve to vreme Pipi je pisala i pisala. Napokon je pismo bilo gotovo. Pošto nije imala koverat, Tomi od kuće donese jedan koverat, i to s markom. Pipi ispisa na kovartu svoje ime sasvim pravilno — „Gospođica Pipilota Dugačka Čarapa, vila „Vilekula“.

— Šta si napisala u pismu? — zainteresova se Anika.

— Otkud bih ja to mogla da znam? — odgovori Pipi. — Još nisam dobila pismo.

Baš u tom trenutku pored „Vilekule“ je prolazio poštar.

— Kako čovek može ponekad imati sreće, — reče Pipi — da sretne poštaru baš kad treba.

Rekavši to, skoči i odjuri na kapiju.

— Budi dobar i predaj odmah ovo pismo Pipi Dugačkoj Čarapi — reče poštaru. — Hitno je!

Poštar najpre pogleda pismo a zatim Pipi.

— Ali, zar nisi ti Pipi Dugačka Čarapa? — upita začuđeno.

— Naravno da jesam! Ili ti možda misliš da sam neko drugi? Možda abisinski car?

— Ali zašto onda sama ne uzmeš ovo pismo? — reče poštar u čudu.

— Zašto ga sama ne uzmem? Treba li, dakle, ja da nosim pisma? E, to je već previše! Zar smo došli dotle da moramo sami sebi da raznosimo poštu? Šta će nam onda poštari? U tom slučaju možemo sve da ih otpustimo. Stvarno, takvu glupost do sada još nisam čula. E, moj momče, ako ti tako obavljaš svoje poslove, nikad od tebe neće biti dobar poštar, budi u to siguran!

Poštar, najzad, pomisli da će biti najbolje ako joj učini po volji. Zato uze pismo i spusti ga u poštansko sanduče „Vilekule“. Još nije čestito ni palo na dno a Pipi dotrča i žurno ga izvuče.

— Uh, ala sam radoznala šta piše u pismu — reče Tomiju i Aniki. — To je, znate, prvo pismo koje sam u životu primila.

Sve troje sedošše na stepenik trema i Pipi otvori koverat. Preko njenog ramena Tomi i Anika pročitашe sledeće:

*Draga Pippi valjda nisi .
~~bolesna~~ bol Esna? ja sam : dobro?
kupila sam kod 100laRa 3 stolice za
TomiJa aNiku i TeBi ! i jedAn 6-ar
Da — m kAd sam, sljeNa
budi mi ~~zdrava~~ zDruva i ves:E -
la ; ~~ist~~ i 100 želiM i sam OJ !
sebi ,
TvoJ!A
Pippi*

— Vidi, — reče Pipi očarana — i u mom pismu piše slično onome što si ti, Tomi, pisao svojoj baki. Onda mogu biti sigurna da je to pravo i dobro pismo. Čuvaću ga celog života.

Zatim stavi pismo u koverat i spusti ga u jednu od malih fioka stočića koji je držala u salonu.

Tomiju i Aniki je posebno zadovoljstvo bilo da razgledaju lepe stvarčice u Pipinom stočiću. S vremena na vreme Pipi bi im dala neki mali poklon, ali ipak taj izvor kao da nikad nije mogao da presuši.

— Moram ti reći, Pipi, — primeti Tomi pošto je Pipi već ostavila pismo — napravila si previše grešaka u pisanju.

— Trebalo je da ideš u školu da naučiš bolje pisati — dodade Anika.

— Baš vam hvala na ideji — odgovori Pipi.

To sam jedanput već pokušala, bila sam u školi ceo jedan dan. Tom prilikom sam se nakupila toliko znanja da ono još uvek leži ili, bolje reći, ljuljuška se tu u lobanji.

— Ali, ovih dana će ceo razred ići na izlet — reče Anika.

— Žalosno — odmahnu Pipi glavom i gricnu jednu svoju kiku. — Žalosno! I, naravno, ja ne mogu s vama samo zato što ne idem u školu! To prosto znači da ljudi prema nekom detetu mogu da se odnose kako im padne na pamet samo zato što to dete nije išlo u školu te ne zna m l o ž e n j e.

— Množenje — primeti Anika, naglasivši reč.

— Da, da, žalosno je to — jadikovala je Pipi i dalje.

Sutradan je vreme bilo tako toplo i lepo da su đaci u Malom Gradiću s mukom sedeli mirno u svojim klupama. Učiteljica je otvorila sve prozore i pustila da se po učionici razigraju sunčevi zraci. Ispred prozora učionice uzdizala se visoka topola. Tog jutra na samom vrhu topole obreo se na nekoj grančici štiglic i cvrkutao tako prijatno da su Tomi, Anika i njihovi

drugovi sve vreme samo slušali tu muziku, ne misleći uopšte na to da su $9 \times 9 = 81$.

Iznenada Tomi poskoči od zaprepašćenja.

— Pogledajte, učiteljice, — povika on i pokaza na prozor. — Eno Pipi!

Oči sve dece se u isti mah upraviše na tu stranu. I stvarno, Pipi je sedela na jednoj grani topole, skoro uza sam prozor jer se grana pružala gotovo do učionice.

— Servus, učiteljice, — dobaci Pipi — zdravstvujte, deco!

— Dobar dan, mala Pipi, — odgovori učiteljica. Jedanput je Pipi bila u školi ceo dan te ju je učiteljica dobro zapamtila. Pipi i učiteljica su se tada složile da Pipi možda dođe ponovo u školu kasnije kad malo poraste i bude razumnija.

— Šta želiš, mala Pipi? — upita učiteljica.

— Pa, mislila sam da te zamolim da mi dobaciš kroz prozor parče mloženja — odgovori Pipi. — U stvari, samo onoliko koliko je potrebno zapravo da idem s vama na izlet. A, ako ste pronašli još i koje novo slovo, možeš i to da mi dobaciš.

— A zar ne bi malo došla ovamo k nama? — upita je učiteljica.

— Pa, da vidiš, radije ne bih — odgovori Pipi iskreno i zaveli se ugodno na grani. — Samo bi mi se napravila zbrka u glavi. Vazduh u vašoj učionici je tako gusto ispunjen znanjem da ga čovek prosto može da seče nožem na kriške. Ali, učiteljice, — nastavi Pipi puna nade — zar ne bi, stvarno, mogla da mi baciš malo znanja kroz prozor? Ono bi se zakačilo za mene. Samo malo, tek da mogu s vama na izlet!

Pa, možda bih i mogla — odgovori učiteljica i vrati se računju. Sva deca su volela što Pipi sedi na drvetu kraj prozora. Pre neki dan, kad je Pipi išla u kupovinu, dobili su od nje karamele i igračke. Naravno, i ovoga puta kraj Pipi je bio gospodin Nilson te su se deca zabavljala gledajući kako on skače s grane na granu. Ponekad bi skočio i na sam prozor. U jednom trenutku gospodin Nilson uze poveći zalet te skoči pravo Tomiju na glavu i

poče da ga češka iza uveta. Međutim, učiteljica reče Pipi da odmah pozove natrag gospodina Nilsona jer je trebalo da Tomi izračuna koliko je $315 : 7$, a to se, na ravno ne može raditi s majmunom na glavi. Onda ne bi bilo nikakvog reda na času. Prolećno sunce, štiglic, Pipi i gospodin Nilson — sve je to za decu bilo malo odviše.

— Moram da vam kažem, deco, danas ste svi prosto nemogući — reče učiteljica nezadovoljno.

— Ali, znaš šta, učiteljice, — dobaci Pipi sa drveta — da budemo iskreni, ovaj dan stvarno i nije naročito pogodan za to vaše m l o ž e n j e.

— Mi danas učimo deljenje — odgovori učiteljica.

— Dobrode, samo da znaš, na jedan ovakav dan ne bi trebalo učiti nikakvo „enje” — uzvratu Pipi. — A ako baš nešto mora da se radi, onda bi u svakom slučaju bolje bilo da radite „zadatak po slobodnom izboru”.

To učiteljici ponovo uli malo nade.

— Možda bi ti htela da radiš „zadatak po slobodnom izboru”? — upita ona Pipi.

— Ne, nisam više naročito vešta za takve stvari — odgovori Pipi i obesi se tako da je visila prebacivši noge do kolena preko grane, te su joj riđe kikice gotovo dodirivale zemlju.

— Ali, ja znam jednu školu gde nikad nemaju ništa drugo da rade osim „zadatka po slobodnom izboru”. Na rasporedu časova, na primer, stoji krupnim slovima ispisano „ceo dan zadatak po slobodnom izboru”.

— Ma nije moguće? — kao začudi se učiteljica.

— A gde je ta škola?

— Na Balkanskom poluostrvu — odgovori Pipi — u jednom malom mestu koje se nekad zvalo Palež, a nalazi se južno od severa.

Rekavši to sede na granu a oči joj zasvetlucaše.

- Kako izgleda taj čas po slobodnom izboru? — upita učiteljica.
- Pa, različito — odgovori Pipi. — Najčešće počinje time što đaci poiskaču kroz prozor, jedni drugima preko leđa. Onda podignu u dvorištu paklenu larmu a zatim u gužvi ponovo ulete u učionicu, gde se nastavi opšta jurnjava oko klupa i po klupama — koliko izdrže.
- Ali šta na sve to kaže njihova učiteljica? — upita učiteljica.
- Pa, i ona sama larma, i to više od ostalih — odgovori Pipi. — Onda se deca tako mlate jedno pola časa, a učiteljica stoji sa strane i sve to vreme ih bodri. Ako pada kiša, onda deca obično skinu sa sebe odela i izjure napolje, gde se igraju do mile volje. Učiteljica im za to vreme na klaviru svira neki marš kako bi održali takt u igri. Neki od njih stanu pod oluk da se dobro istuširaju.
- Ma nije moguće! — zasmjeja se učiteljica.
- Jeste, tate mi — odgovori ubedljivo Pipi.
- Kažem ti, to ti je strašno dobra škola. Jedna od najboljih na tom poluostrvu. Ali, kao što rekoh, nalazi se daleko ka jugu, vrlo južno od severa.
- Mogu da zamislim — reče učiteljica. — Ali u svakom slučaju mislim da tako veselo učenje ovde ne možemo da organizujemo.
- Šteta! — odvrati Pipi. — Ako biste, na primer, učili jurnjavu po učionici, možda bih se i ja usudila da dođem u razred na jedno čas-dva.
- Sa jurnjavom ćeš morati malo da pričekaš, dok ne odemo na izlet — reče joj učiteljica.
- Znači, m o g u s vama na izlet? — uzviknu Pipi i od radosti kliznu niza stablo na zemlju.
- E, to ću ja da opišem u pismu onima dole u Paležu. Onda mogu, bar što se mene tiče, da drže časove „po slobodnom izboru” koliko god žele, jer je izlet u svakom slučaju zabavniji.

IV

PIPI SA ĐACIMA NA IZLETU

Topot dečjih nogu, buka i smeh razdegali su se po putu. Tu su bili Tomi, sa rancem na leđima, Anika, u novoj pamučnoj haljini; njihova učiteljica i svi njihovi školski drugovi, osim jednog jasnika koga je zbolelo grlo baš onog dana kada su đaci pošli na izlet. Ispred svih jahala je Pipi na svom konju. Iza nje je ugodno smešten sedeo gospodin Nilson držeći u ruci svoje ogledalce. On se zabavljao time što je bacao sunčev odsjaj na decu, a kad bi mu uspelo da odsjaj upravi na Tomijeve oči, onda je pokazivao očigledno zadovoljstvo.

Anika je bila sasvim sigurna da će toga dana padati kiša. U to je bila toliko uverena da je već unapred bila gotovo ljuta. Ali, zamislite kako čovek ponekad može da ima sreće! Sunce je i dalje bleštalo, iako je bio dan izleta, te je Anikino srce, dok je išla putem u svojoj novoj pamučnoj haljinici, lupalo od sreće kao da će da iskoči iz grudi. Uostalom, i sva druga deca su izgledala srećna i vesela. Grudi su im se punile nekom neobičnom, divljom lepotom pri pogledu na bele rade po ivici puta a zatim prođuše pored jednog polja koje beše prekrivene plavim zumbulom. Deca odlučiše da u povratku naberu po kiticu belih rada i veliki buket zumbula.

— Kakav divan dan, zaista divan dan! — uzdisala je Anika i pogledala Pipi, koja je sedela na svom konju uspravno kao kakav general.

— Zaista, ovako prijatan dan nisam doživela od kako sam imala boksa-meč sa crnim bokserom iz San Franciska — reče Pipi. — Hoćeš malo da jašeš?

Anika je to jedva čekala te je Pipi podiže ispred sebe na konja. Ali, kad druga deca to videše, onda, naravno, i ona zaželeše da jašu. Pipi im to dopusti, te su tako jahali svi po redu, iako su, istina, Tomi i Anika jahali malo duže od ostalih. Međutim, jedna devojčica je našuljala petu pa joj je bilo dozvoljeno da jaše sve vreme, sedeći iza Pipinih leđa. Gospodin

Nilson je pronašao kako je vrlo zabavno da devojčicu s vremena na vreme čupne za kike, pa je to sa uživanjem i činio.

Cilj izleta bila je jedna šuma koja se zvala „Vukodlakova šuma” jer je zaista bila lepa i čudesna kao u bajci. Kad su već bili gotovo na kraju puta, Pipi skoči iz sedla, potapša konja i reče:

— E, dosta si ti nosio nas, sigurno si se već zamorio. Nije pravo da neko sedi sve vreme a drugi da ga nosi. — I svojim snažnim rukama ona podiže konja i nosila ga je tako sve dok ne stigoše do jednog proplanka u šumi, gde učiteljica reče — Stojte! — Pipi pogleda unaokolo pa povika:

— Ovamo odmah, svi vukodlaci, da se ogledamo, da vidimo ko je jači!

Ali učiteljica joj objasni da u šumi nema vukodlaka. Pipi je bila vrlo razočarana.

— Vukodlakova šuma bez vukodlaka. Šta li sve ljudi neće izmisliti! Još malo pa će tako, možda, pronaći i vulkane bez lave ili novogodišnje jelke bez jelke. Iz čistog tvrdičluka. Ali onog dana kad počnu da izmišljaju prodavnice karamela bez karamela, onda ću ja malo da porazgovaram s njima. Šta ćeš, onda čovek mora da bude vukodlak. Nema drugog izlaza.

I, rekavši to, udari u takvu paklenu dreku da je učiteljica morala da zapuši uši i mnoga deca se istinski prestraviše.

— Fino, igraćemo se kao da je Pipi vukodlak! viknu Tomi oduševljeno i zapljeska dlanovima. Sva deca prihvatiše Tomijev predlog. Vukodlak se sakri u jednu duboku pećinu u brdu gde bi otprilike trebalo da živi vukodlak. Deca su skakala ispred pećine, vikala i izazivala vukodlaka.

— Ludi, ludi, ludi vukodlak!

A onda vukodlak dođe jureći mahnito, uz strašne povike, i stade da lovi decu koja se raspršiše na sve strane pokušavajući da se sakriju. Decu koju je uhvatio, vukodlak odvuče u pećinu i reče da će ih skuvati za večeru. Međutim, ponekad bi im uspelo i da pobegnu dok je vukodlak napolju lovio drugu decu. Begunci su morali da se uspužu do zaravni iznad pećine a to je bilo veoma teško jer je tamo bio samo jedan borić za koji su mogli

da se pridržavaju, te je bila prava veština pronaći oslonac. Ali sve je to bilo veoma uzbudljivo i deca su tvrdila da se nikad nisu igrala tako lepo. Učiteljica je ležala na zelenoj travi i čitala neku knjigu pogledajući s vremena na vreme decu.

— Ovo je najdivljiji vukodlak za koga sam ikad čula — mrmljala je učiteljica.

I bila je u pravu. Vukodlak je skakao, zavijao, urlao a ponekad bi zgrabio za ramena i po tri dečaka u isti mah i odvuкао ih u pećinu. Onda bi se munjevitom brzinom popeo na vrh najvišeg drveta i skakao sa grane na granu, baš kao pravi majmun. Ponekad bi skočio na svoga konja i tako, jašući, lovio bi decu koja su pokušavala da pobegnu između drveća. Kad bi im se konj približio u galopu, vukodlak bi se sagao i zgrabio nekoliko dece u letu, bacio ih iza sebe na konja i nastavio u galopu ka svojoj pećini uzvikujući.

— Sve ću vas pojesti za večeru! — Bilo je sve to toliko lepo da deci nikad ne bi bilo dosta igre. Međutim, u jednom trenutku svi stadoše i začutaše. Tomi i Anika dotrčaše da vide šta se deoilo i tada ugledaše vukodlaka gde sedi na jednoj steni i začuđeno razgleda nešto u svojim rukama.

— Pogledajte, umrlo, sasvim umrlo — reče vukodlak.

To što je umrlo bilo je jedno ptiče. Ispalo je iz gnezda i uginulo od udara u zemlju.

— O, kako je to žalosno — reče Anika, a Vukodlak klimnu glavom.

— Ali, Pipi, pa ti plačeš! — reče Tomi.

— Plačem? Ja plačem? — odvrati Pipi. — Ja ne plačem.

— Ali, oči su ti crvene od suza — ostade Tomi pri svome.

— Crvene oči? — reče Pipi i pozajmi od gospodina Nilsona ogledalce da se pogleda. — I ti ovo zoveš crvenim očima? Onda je trebalo da budeš s mojim tatom i sa mnom u Bataviji! Tamo je bio jedan čovek čije su oči bile tako crvene da je policija morala da mu zabrani izlazak na ulicu.

— Gle molim te, a zašto? — upita Tomi.

— Zato što su ljudi, razumeš, mislili da su njegove oči crvena svetla signala, pa je, kuda god je on prolazio, saobraćaj bio potpuno paralisan. Moje oči crvene, kažeš? Ne, neću ja zaplakati zbog jednog ovako malog ptičeta — reče Pipi.

— Ludi, ludi vukodlak, ludi, ludi vukodlak!

Deca su jurila sa svih strana da vide gde živi vukodlak. A vukodlak vrlo pažljivo položi ptiče na meku mahovinu.

— Kad bih mogla, ja bih ti vratila život — reče ptičici i duboko uzdahnu, a onda, uz strahovitu viku, nastavi da juri decu.

— Sve ću vas skuvati za večeru — vikala je Pipi, dok su se deca s veselim uzvicima skrivala po žbunju.

Zita, jedna devojčica iz razreda, živela je uza samu Vukodlakovu šumu. Mama joj je obećala da će sve njene školske drugarice i drugove, učiteljicu i, naravno, Pipi pozvati na osveženje i kolače u njihovom vrtu. I tako, kad su se deca naposletku umorila igrajući se sa vukodlakom, i pošto su se malo pentrala uz brda, provozala čamcem po jezeru i utvrdila ko ima hrabrosti da skoči u vodu sa jedne visoke stene, Zita reče da bi mogli poći njenoj kući i osvežiti se sokom. Učiteljica, koja je u međuvremenu pročitala knjigu od korica do korica, sakupi decu kao stado i tako odoše iz Vukodlakove šume.

Putem im je u susret dolazio jedan čovek koji je kolima vozio vreće brašna. Vreće su bile teške a bilo ih je i podosta. Međutim, konj beše star i umoran. Odjednom jedan točak kola kliznu u jarak. Čovek, koji se zvaše Cvečka, pobesne od srdžbe. Mislio je da je konj pogrešio, te zgrabi bič i stade njime snažno šibati životinju po leđima. Jadni konj se propinjao pokušavajući svim silama da izvuče kola na put, ali uzalud. Cvečka je sve više besneo i sve jače udarao po konju. Učiteljica, koja tek tada vide šta se dešava, veoma se uzbuni i sažali se na jadnoga konja.

— Kako vam nije žao da tako tučete tu sirotu životinju? — reče ona Cvečki. Ovaj zastade za trenutak i pre nego što odgovori pljunu.

— Ne mešajte se u ono što vas se ne tiče, — obrecnu se — jer bi se inače moglo desiti da svi okusite ovaj bič!

Rekavši to, pljunu još jedanput i ponovo za mahnu bičem. Jadni konj je sav zadrhtao. U taj čas između redova dece prolete nešto kao munja. Pipi. Nos joj je bio potpuno beo. A kad Pipin nos pobeli, e, to znači da se strašno naljutila — to su znali samo Tomi i Anika. Pipi se stušiti na Cvečku, zgrabi ga za pojas i baci ga uvis iznad dečjih glava. Kad je pao, ona ga ponovo baci uvis. I tako četiri, pet, šest puta je Cvečka imao prilike da putuje kroz vazduh. Cvečka je bio toliko zaprepašćen da uopšte nije shvatao šta se to s njim zbiva. I vikao je samo:

— U pomoć, u pomoć! — Ponavljao je to u paničnom strahu, a onda opet tresnu na put — bup! Bič je ispustio. Tad Pipi stade pred njega, podboči se i reče mu:

— Dakle, golubiću, ti više nećeš šibati konja, je li? Nikad više, jesi li razumeo! Znaš, jedanput sam dole na jugu Afrike u Keptaunu na išla na jednog čoveka koji je tukao konja. On je nosio neku veoma lepu i finu uniformu i ja mu rekoh: ako još jedanput udariš konja, udesiću te tako da ti od uniforme ni končić neće ostati. I zamisli ludaka, posle jedno nedelju dana opet je udario konja! I sad mi je još žao onako lepe uniforme.

Cvečka je to slušao sedeći nasred puta, zaprepašćen.

— Kuda si pošao s ovim brašnom?

Cvečka, još preplašen, pokaza prstohm u pravcu jedne kućice nedaleko odatle.

— Tamo, kući — odgovori naposletku.

Onda Pipi ispreže konja koji je, jadnik, još podrhtavao od umora i straha.

— Tako, mali moj, — reče ona. — Sad ćeš ti da vidiš i drugačije pozorište.

Zatim ga podiže svojim snažnim rukama i odnese do kuće, odnosno pravo u štalu. Konj je izgledao isto tako zaprepašćen kao i Cvečka.

Deca i učiteljica ostadoše na putu čekajući da se Pipi vrati. Cvečka je sedeo kraj vreća i u besu čupao kosu. Nije znao kako će sad tolike vreće da odnese kući. Pipi se uskoro vrati, uze jednu od onih velikih, teških vreća i baci je Cvečki na rame.

Taako, — reče Pipi — hajde sad da vidimo jesi li spreman da nosiš vreće kao što si se pokazao spremnim da tučeš konja.

Pipi uze bič u ruke.

— U stvari, trebalo bi da te malo žvicnem ovim, jer si, izgleda, veoma privržen biču. Ali, čini mi se da je bič malo istrošen — reče Pipi i odlomi deo drške. — Sasvim je istrošen. Baš šteta, žao mi je — dodade Pipi i izlomi bič na sitne deliće.

Cvečka se spoticao na putu pod teretom vreća, ali ne izusti ni reči. Samo je malo stenjao. Pipi onda uhvati za rudu kola sa preostalim vrećama i odvuče ih Cvečkinjoj kući.

— Ama, ne, ne treba ništa da platiš — reče Pipi Cvečki kad je zaustavila kola pred njegovom kućom. — To sam učinila sa zadovoljstvom. I one vožnje po vazduhu, takođe su besplatne.

Pipi se vrati deci, dok je Cvečka još dugo stajao pred kućom gledajući zaprepašćeno za njom.

— Živela Pipi! — uzviknuše deca uglas kad im se Pipi pridruži. I učiteljica je bila vrlo zadovoljna Pipinim postupkom i mnogo ju je hvalila.

— Dobro si postupila — reče učiteljica. — Prema životinjama treba biti dobar kao i prema ljudima.

Pipi, zadovoljna, uzjaha svoga konja.

— Pa, ja mislim da sam bila čak sasvim dobra prema onoj cvečki Cvečki — reče Pipi. — Da onoliko puta leti besplatno!

— Mi i postojimo na ovoj zemlji da bismo bili dobri i da bismo pomagali drugim ljudima — na stavi učiteljica započetu misao.

Pipi se prevrte na sedlu i stade da dubi konju na leđima, mašući nogama po vazduhu.

— He, he — nasmeja se šeretski. A zašto onda o n i d r u g i ljudi postoje?

U Zitinom vrtu decu je čekao postavljen veliki sto. Bio je pretrpan kolačima i ćuftetima. Deci pođe voda na usta i ona pohitaše da se smeste oko stola. Pipi sede u začelje. Prvo što je učinila — beše da strpa dva manja ćufteta u usta. Sa svojim okruglim crvenim obrašćićima, Pipi je u tom trenutku izgledala kao anđelčić sa crkvenih ikona.

— Pipi, obično se pričeka dok domaćin ponudi posluženje — reče joj učiteljica prekorno.

— Zbog menje njumoj da se šekiraš — promumla Pipi punim ustima.
— Nje znam ja boš pre šizno ta pravilja.

U tom trenutku pojavi se pred Pipi Zitina mama. U jednoj ruci je držala bokal sa sokom a u drugoj bokal sa čokoladom.

— Sok ili čokoladu? — upita ona Pipi.

— Sok s a čokoladom — odgovori mirno Pipi.

— Truba mi malo soka da zalujem jedno ćufte i malo šokolade za drugo ćufte.

Rekavši to zgrabi iz ruku Zitine mame oba bokala i povuče po jedan dobar gutljaj.

— Znae, — prošaputa učiteljica na uvo Zitine mame, koja je stajala zaprepašćena — ona je gotovo sve svoje detinjstvo provela na moru.

— Razumem — klimnu Zitina mama glavom i odluči da ne obraća pažnju na Pipino ponašanje.

— Hoćeš li koju kiflicu? — ponudi Zitina mama Pipi.

— Pa, sve mi se čini da hoću — odgovori Pipi očigledno uživajući u sopstvenoj duhovitosti.

— Istina, što se tiče forme, te kiflice baš i nisu bogzna šta, ali se bar nadam da su ukusne — reče Pipi i uze jednu kiflicu. Međutim, istovremeno primeti malo dalje na stolu druge privlačne kolače te povuče gospodina Nilsona za rep i reče mu:

— Čuj, gospodine Nilson, skoči tamo i donesi mi jednu od onih šampita. Ili, da baš ne cepidlačim, donesi dve-tri!

Gospodin Nilson đipi preko stola tako da se čaše sa sokom zatresoše,

— Nadam se da si sada sita — reče Zitina mama Pipi kad ova priđe da joj zahvali.

— Pa, iskreno govoreći, teško bi se moglo reći da sam s i t a , ali sam zato žedna — odgovori Pipi češkajući se iza uveta.

— Ono, priznajem, nisam imala mnogo da ponudim ... — odgovori zbunjeno Zitina mama.

— Razumem ja to, sasvim razumem zašto ste izneli tako malo za posluženje — reče Pipi prijateljskim tonom.

Onda se učiteljica umeša s namerom da malo pouči Pipi kako se treba ponašati.

— Slušaj, mala moja Pipi, — reče učiteljica ljubazno — zar ti ne želiš da kad porastaš budeš prava, fina dama?

— Je l' misliš onakva sa velom preko lica i s tri podvolža? — odvrati Pipi.

— Ja mislim na damu koja uvek zna kako treba da se ponaša, koja je uvek učtiva i lepo vaspitana. Želiš li, dakle, da budeš prava, fina dama?

— E, o tome bi, vidiš, trebalo da malo porazmislim — odgovori Pipi. — Jer, razumeš, učiteljice, ja sam skoro odlučila da budem gusar kad porastem.

Onda malo zastade razmišljajući nešto pa nastavi:

— A zar se ne može, učiteljice, u isti mah biti i Jedna Prava Fina Dama i gusar? Jer ako bi to moglo ...

Učiteljica je smatrala da to nije moguće.

— Oj, oj, za šta da se odlučim — vajkala se Pipi u nedoumici i, reklo bi se, ožalošćena.

Učiteljica onda reče da bez obzira na to koji će životni put izabrati, ništa joj neće škoditi ako malo nauči kako se treba ponašati. Na primer, prosto je nemoguće da se neko za stolom ponaša tako kao Pipi maločas kod Zitine mame.

— Eh, što je teško znati KAKO SE TREBA PONAŠATI — uzdahnu Pipi. — Zar ne bi mogla, učiteljice, da mi kažeš bar ona najvažnija pravila?

Učiteljica to učini što je bolje mogla. Pipi je, reklo bi se, sve to pažljivo slušala. Ne treba se poslužiti dok domaćin ne ponudi, ne treba nikad uzeti više od jednog kolača u isti mah, ne jede se nožem, ne sme se pred drugima češati iza uveta, ne sme se činiti ovo, ne sme se činiti ono. Pipi je samo klimala glavom zamišljeno.

— Moraću svakog jutra da ustajem jedan čas ranije da vežbam sva ta pravila, — reče Pipi — da ih naučim u slučaju ako odlučim da ne budem gusar.

Blizu učiteljice i Pipi sedela je na travi Anika. Beše utonula u misli i čapkala je nosić.

— Anika! — povika strogo Pipi. — Šta to radiš? Zar zaboravljaš da Jedna Prava Fina Da ma nikad ne čapka nos — osim kad je potpuno sama!

Ali učiteljica onda reče da je vreme da se krene kući. Sva deca se svrstaše u red. Pipi je i dalje sedela na travi. Na licu joj beše izraz kao da nešto pažljivo osluškuje.

— Šta je, mala Pipi? — obrati joj se učiteljica.

— Je li, učiteljice, — upita Pipi — a može li da krči u stomaku Jedne Prave Fine Dame?

I dalje je sedela i slušala nešto sa istim onakvim izrazom lica.

— Jer, ako ne sme da krči, — reče Pipi — onda je najbolje da se već sada izjasnim za gusara.

V

PIPI NA VAŠARU

Jedanput godišnje u Malom Gradiću biva vašar, i deca se svaki put silno obraduju znajući da se na vašaru uvek dešava nešto lepo i uzbudljivo. Toga dana Mali Gradić nije izgledao kao u običnim danima. Ljudi su se vrzmali i gurali na sve strane, zastave se lepršale, na trgu su bile postavljene tezge i tu su se mogle kupiti sve najlespe stvari. Sve je bilo tako bučno i veselo da je već i samo prolaženje ulicom bilo uzbudljivo. A najlepše od svega beše to što je dole, kraj Poreske uprave, bio postavljen veliki luna park sa vrteškom, strelištima, pozorištem i svim drugim mogućnostima za zabavu. Tu je bila i prava menažerija sa raznim divljim životinjama: tigrovima, ogromnim zmijama, sa majmunima i morskim lavovima. Čovek koji bi zastao kraj menažerije čuo bi čudnovate urlike, režanje, pisku i dreku. I, ako bi imao još i novca, mogao bi, naravno, da uđe u menažeriju i vidi sve to.

Zbog svega toga nije bilo čudno što je Anika, kad je ujutro na sam dan vašara već bila obučena, nestrpljivo cupkala ili što je Tomi u žurbi gotovo odjedanput progutao ceo sendvič sa sirom. Mama ih upita bi li želeli da na vašar idu s njom. Onda se Tomi i Anika uzvrpoljiše i naposletku rekoše otvoreno i iskreno da, — ako mama nema ništa protiv, oni bi radije išli sa Pipi.

— Znaš, — reče Tomi Aniki dok su trčali kroz vrt „Vilekule” — kad se ide s Pipi, ja prosto osećam kako se svašta veselo mora desiti.

To isto je mislila i Anika.

Pipi je stajala nasred kuhinje, spremna za polazak. Samo je njih čekala. Najzad je pronašla svoj veliki šešir koji je zvala šeširvodenični točak. Bio je u peći.

— Zaboravila sam da sam ga ovih dana držala u peći — reče Pipi — i namače šešir na oči. — Zar nisam fina?

Tomi i Anika nisu mogli to da poreknu. Pipi beše namazala obrve ugljenom, usta nakarminisala, a nokte nalakirala. Na sebi je imala vrlo lepu svilenu balsku haljinu s velikim otvorom na leđima kroz koji se videlo parče crvene potkošulje. Ispod ruba haljine virile su velike, crne cipele koje ou ovoga puta bile finije nego obično jer je na njih pričvrstila mašnice koje je upotrebljavala samo u svečanim prilikama.

— Mislim da kad idemo na vašar, onda treba da izgledamo kao Jedna Prava Fina Dama — reče ona i uputi se otmenim koracima napolje, upravo onoliko otmeno koliko je to uopšte moguće u tako velikim cipelama. Povremeno bi bacila pogled na svoju haljinu i izgovarala glasom koji se mnogo razlikovao od njenog običnog govora:

— Divno! Divno.

— Šta je to ili ko je to tako divan? — upita Tomi.

— Ja lično — odgovori Pipi zadovoljno.

Tomi i Anika su ionako smatrali da je na dan vašara s v e divno. Bilo je divno gurati se i probijati se kroz narod na ulici, ići na trgu od jedne do druge tezge i razgledati sve one stvari izložene na njima. Pipi kupi Aniki jednu crvenu maramu kao vašarski poklon, a Tomi dobi kačket kakav je odavno priželjkivao, ali mama nikad nije htela da mu ga kupi. Na drugoj tezgi Pipi kupi dva časovnika od stakla koji behu do vrha napunjeni finim belim bombonama.

— O, kako si ti ljubazna, Pipi, — reče Anika i zgrabi svoj časovnik.

— O, da, ja sam divna, — reče Pipi — divna — ponovi i baci pogled na svoju haljinu, uživajući očigledno u sopstvenoj dopadljivosti.

Prema Poreskoj zgradi kretala se čitava reka ljudi. Pipi, Tomi i Anika im se priključiše.

— Kakva gužva! — reče Tomi zadivljeno. Verglaš je svirao, i vrteška, a ljudi su se dovikivali i glasno smejali. Gađanje šiljcima u metu i obaranje porculanskih predmeta bilo je u punom jeku. Kraj strelišta ljudi su se tiskali u želji da pokažu svoju veštinu u gađanju iz puške.

— Ovo bih htela da malo bolje pogledam — reče Pipi i povuče Tomija i Aniku ka strelištu. U tom trenutku pred strelištem ne beše nikog te je žena koja je stajala tamo da bi dodavala puške izgledala vrlo nesrećna. Tri deteta nisu nikakve mušterije, pomisli i ne obrati pažnju na njih. Međutim, Pipi je s velikim interesovanjem razgledala tablu s metom. Metu je, u stvari, činila figura jednog klovna u plavom kaputu i potpuno okrugla lica. Nasred lica isticao se jarko crven nos. I baš taj nos je trebalo pogoditi. Ako se nos promaši, onda bi valjalo da pogodak bude bar negde blizu nosa. Metak koji bi promašio lice računao se kao „ćorak”.

Malo-pomalo žena poče da se nervira zbog dece koja su tu stajala. Ona je želela mušterije koji bi gađali i platili za to.

— Još stojite tu i movate se — reče žena ljutito.

— A, ne, — odvrati brzo Pipi ozbiljnim glasom — mi ne stojimo već sedimo nasred velikog trga i krckamo orahe.

— Šta zevate ovde! — viknu žena još srditije. — Čekate li da neko dođe da gađa, je li?

— Ama ne, — reče Pipi — mi čekamo da ti počneš da dubiš na glavi.

Ali, baš u tom trenutku naiđe jedna mušterija. Beše to neki fini gospodin sa zlatnim lancem preko stomaka. On uze pušku i najpre joj malo odmeri težinu u ruci.

— Kako bi bilo da ispalim jednu seriju, tek da pokažem kako se gađa stručno — reče on smešeći se samouvereno.

Zatim se osvrte levo-desno da bi video posmatra li ga ko. Ali tu ne beše nikog osim Pipi, Tomija i Anike.

— Pogledajte ovamo, deco, — reče on — da vas naučim veštini gađanja. To se radi ovako!

Podiže pušku i prisloni je uz obraz. Prvi metak promaši — „ćorak“! Drugi metak — takođe, „ćorak“. Treći i četvrti — opet „ćorak“. Peti metak pogodi klovna u bradu.

— Pokvarena puška — reče fini gospodin ljutito i odbaci je od sebe. Pipi uze istu pušku i napuni je.

— O, kako čika fino gađa — reče ona smeškajući se. — Drugi put ću i ja da gađam tačno kao što nas je gospodin naučio, a ne ovako kao sad ja.

Pang, pang, pang, pang, pang! Pet metaka pogodiše klovna tačno u nos. Pipi pruži ženi iz strelišta jedan zlatnik i krenu dalje.

Vrteška je bila tako privlačna da Tomija i Aniki od divljenja gotovo zastade dah. Crni, beli i mrki drveni konjići čekali su da se na njih sedne. Konjići su imali pravu grivu te su izgledali kao živi. Bilo je tu još i sedlo i dizgini. Svak je mogao izabrati konja po volji. Pipi kupi karte za čitav zlatnik. Za taj novac dobi mnogo karata, jedva su stale u njen veliki novčanik.

— Da sam dala još jedan zlatnik, mogla sam da kupim celu vrtešku — reče Pipi Tomiju i Aniki.

Tomi se odluči za crnog konja, Anika za belog, a Pipi namesti gospodina Nilsona na jednog vranca koji je ostavljao utisak divljeg konja. Gospodin Nilson se odmah dade na posao da pregleda konju grivu ne bi li našao neku vaš.

— Zar će i gospodin Nilson da se vozi vrteškom? — upita Anika zapanjena.

— Naravno — odvrati Pipi. — Da sam samo malo više ranije razmišljala, pavela bih i konja. I njemu je potrebno malo zabave. Da jedan konj jaše na drugom konju, bila bi to izvanredna konjska parada.

Zatim se Pipi baci u sedlo jednog riđana i časak zatim vrteška polete uz pesmu „Prodavačica ljubičica“.

„Voziti se na vrteški — pravi je doživljaj”, pomisliše Tomi i Anika. Izgledalo je da se i Pipi izvrsno zabavlja. U stvari, ona je dubila na sedlu s nogama uvis. Dugačka haljina beše joj pala preko vrata. Ljudi koji su stajali oko vrteške i posmatrali decu videli su samo crveni korset, zelene gaćice i Pipine dugačke, tanke noge sa jednom mrkom i jednom crvenom čarapom i, naravno, velike crne cipele koje su se veselo „šetale” čas napred, čas nazad.

— Ovako se, dakle, vozi na vrteški Jedna Prava Fina Dama — reče Pipi po završetku prve ture.

Gotovo čitav čas deca su se vozila na vrteški, ali na kraju Pipine oči se usled vetra napuniše suzama tako da je umesto jedne videla tri vrteške.

— U ovakvoj situaciji vrlo teško može da se odluči na kojoj vrteški da se voza — reče ona. — Zbog toga je, mislim, najbolje da idemo dalje.

Imala je još uvek puno neiskorištenih karata te ih razdeli deci koja su tu stajala i žalosno pogledala na vrtešku jer nisu imala ni prebijene pare.

Nedaleko od vrteške pred jednim šatorom stajao je neki čovek i vikao iz svega glasa:

— Tačno za pet minuta počinje nova velika predstava. Požurite, poštovana publiko, da vidite jedinstvenu, čuvenu dramu: „Ubistvo grofice Aurore” ili „Ko se šunja iza žbunja”?

— E, ako se neko šunja iza ž b u n j a , onda moramo da vidimo ko je to, i to odmah — reče Pipi Tomiju i Aniki. — Hajdemo unutra.

Pipi stade pred šalter za karte.

— Mogu li da uđem u pola cene ako vam čvrsto obećam da ću gledati samo na jedno oko? — upita Pipi u iznenadnom nastupu štedljivosti.

Ali prodavačica karata nije za to htela ni da čuje.

— Ja ovde ne vidim nikakvo žbunje niti nekoga ko se tu šunja — reče Pipi razočarano kad se svi troje namestiše u prvom redu, ispred same zavese.

— Ali, još nije ni počelo — reče joj Tomi.

U tom trenutku zavesa se podiže i na bini se pojavi grofica Aurora, koja je nervozno i očajnički koračala tamo-amo, kršila ruke i izgledala vrlo zabrinuto. Pipi je sve to pratila s napregnutom pažnjom.

— Očigledno je nešto tužna — reče Pipi Tomiju i Aniki. — Ili možda u haljini ima iglu koja je bocka.

Ali grofica je zaista bila u nevolji. U jednom trenutku ona podiže oči ka plafonu i izgovori žalosno, potresnim glasom sledeće reči:

— O, ima li na svetu nesrećnijeg bića od me ne? Decu su mi oteli a muž nestao, sama sam, okružena razbojnicima i banditima koji hoće da me ubiju.

— O, pa to je strašno i slušati — reče Pipi a suze joj grunuše na oči.

— Volela bih da sam već mrtva — nastavi da jadikuje grofica Aurora.

Tada Pipi ne mogade više da izdrži te brznu u plač.

— Draga grofice, nemoj tako — reče Pipi šmrkćući. — Možda će biti bolje. Neko će ti već pronaći decu, a što se tiče čoveka, njega uvek možeš da nađeš. Ima toliko mooomaakaa — zajeca Pipi. Međutim, tada se pojavi upravnik pozorišta — to je bio onaj isti što je stajao pred šatrom i vikao — priđe Pipi i reče joj strogo da će, ako ne učuti, smesta morati da napusti pozorište.

— Dobro, pokušaću — reče Pipi i protrlja oči.

Beše to zbilja uzbudljiva drama. Tomi se sve vreme vrteo i nervozno gužvao svoj kačket, a Anika je držala stisnute pesnice. Pipine oči su sve vreme bile široko otvorene. Ni za trenutak nije ispuštala groficu iz vida.

Jadna grofica je patila sve više. U jednom trenutku iziđe u park dvorca ne sluteći nikakvo zlo. Onda su ču jedan uzvik. To je bila Pipi. Spazila je čoveka koji se krio iza jednog drveta a nipošto nije ostavljao prijatan utisak. Naravno, i grofica Aurora je čula šum jer uzviknu pre strašenim glasom:

— Ko se šunja iza žbunja?

— Pa, mogu ja da ti to kažem — odgovori Pipi hitro. — To je jedan odvratan, gadan čovek sa dugačkim crnim brkovima. Beži odmah odatle i zaključaj se u onu šupu!

Ali tada se opet pojavi upravnik pozorišta i naredi Pipi da smesta napusti gledalište.

— I da ostavim groficu samu s jednim takvim tipom, je li? Onda ti, druškane, ne poznaješ Pipi — reče mu ona.

Na sceni se drama dalje odigravala. Iznenada onaj gadni čovek skoči iza žbunja i baci se na groficu Auroru.

— Ha, ha, došao ti je poslednji čas —procedi kroza zube strašni čovek.

— E, to ćemo tek da vidimo — dobaci Pipi i jednim skokom se nađe na sceni. Zatim zgrabi nevaljalca za pojas i baci ga u gledalište. Za sve to vreme Pipi je plakala.

— Kako samo možeš da budeš tako nevaljao — šmrcala je. — Šta ti, u stvari, imaš protiv grofice? Zar joj nije dosta što su joj oteli decu i muža? Pa, ona je sad potpuno saaamaaa!

Zatim Pipi priđe grofici, koja se od zaprepašćenja sruči u jednu klupu u vrtu.

— Ako hoćeš, možeš da dođeš meni i da stanuješ u „Vilekuli" — reče Pipi tešeći je.

Glasno plačući, Pipi pođe ka izlazu iz pozorišta. Tomi i Anika su je pratili a takođe i upravnik pozorišta koji je u besu kršio prste. Međutim, publika je pljeskala smatrajući da je to bila zaista gala predstava.

Na izlazu Pipi obrisa nos haljinom i reče:

— E, sad moramo da se razveselimo jer je ovo bilo mnogo žalosno.

— U menažeriju! — uzviknu Tomi. — Nismo bili u menažeriji.

I uputiše se tamo. Međutim, najpre zastadoše kod jedne tezge sa sendvičima, gde Pipi za sve troje kupi šest sendviča i po jednu veliku bocu voćnog soka.

— Kad god plačem, uvek ogladnim — reče Pipi.

U menažeriji je bilo puno životinja. Jedan slon i dva tigra u jednom kavezu, više morskih pasa, koji su umeli da se loptaju, mnogo majmuna, jedna hijena i dve ogromne zmije. Pipi najpre povede gospodina Nilsona do kaveza s majmunima da bi se pozdravio sa svojim rođacima. Tamo je, sav žalostan, sedeo jedan stari šimpanzo.

— Hajde sad, gospodine Nilson, — reče Pipi — lepo se pozdravi. Ovaj ovde izgleda mi kao da je brat tvoga dede!

Gospodin Nilson podiže slamni šešir i pozdravi svog rođaka ljubazno koliko god je to znao i umeo. Međutim, šimpanzo se nije obazirao na taj pozdrav.

Obe zmijurine su ležale u jednom velikom sanduku. Svakoga sata frojlajn Marija, lepa zmijska ukrotiteljica, izvlačila bi iz sanduka zmije i pokazivala ih publici. Deca su imala sreće, baš tog časa trebalo je da se prikažu zmije. Anika se uplaši. Frojlajn Marija podiže jednu zmiju, ogromnu, odvratnu, i obavi je oko svog vrata, kao da je to obično krzno za kaput.

— Ovo mu izgleda kao da smo u modnom salonu — šapnu Pipi Tomiju i Aniki. — Baš me zanima kakva je ona druga.

Zatim priđe sanduku i izvuče drugu zmiju. Ova je bila još veća i odvratnija. Pipi je obavi oko vrata kao što je to maločas činila Frojlajn Marija. Svi gledaoci u menažeriji uzviknuše od užasa. Frojlajn Marija baci prvu zmiju u sanduk i jurnu da spase Pipi od sigurne smrti. Pipina zmija se i sama uplaši i razljuti jer joj nikako nije išlo u zmijsku glavu da visi o vratu jedne ridokose devojčice umesto o vratu frojlajn Marije, kao što je već bila navikla. Zato odluči da ridokosu malo priteše, tek koliko za uspomenu, te uvi svoje telo oko Pipi i stisnu je u zagrljaj koji bi zdrobio i najjačeg vola.

— Slušaj ti, zmijska glavo, nemoj da pokušavaš taj stari trik sa mnom — reče Pipi. — Videla sam ja i veće zmiје od tebe, možeš mi verovati na reč, tamo u Indiji.

Rekavši to, lako kao od šale, umota zmijurinu u klupko i baci je u sanduk. Tomi i Anika su stajali kao ukopani i bleđi kao kreda.

— I to vam je jedna od onih takozvanih pelc-zmija — reče Pipi podigavši zarozanu čarapu. — Baš kao što sam i pretpostavljala!

Frojlanj Marija je dugo siktala na nekom stranom jeziku. Svi posetioци u menažeriji odahnuše od olakšanja. Samo, učinili su to malo prerano jer je taj dan očigledno bio dan iznenađenja. Niko nije znao kako je došlo do onog što se zatim zbilo. Tigrovi su bili nahranjeni velikim komadima crvenog sirovog mesa. Čuvar životinja je kasnije izjavio da je sasvim sigurno propisno zatvorio vrata kaveza. Ali ubrzo se razleže nečiji strašan vrisak.

— Tigar izašao iz kaveza!

Odista, ispred menažerije, savijen, ležao je tigar, žućkasta beštija, spremna da svakog trenutka skoči. Ljudi se razbežашe na sve strane. Međutim, neka devojčica ostade pritešnjena u jednom uglu uza samog tigra.

— Ne miči se! — dovikivali su joj prestrašeni ljudi. Nadali su se da će je tigar ostaviti na miru ako bude nepomična.

— Šta ćemo sad? — pitali su se ljudi u očajanju.

— Trčite, zovite policiju! — predloži neko.

— Alarmiraj vatrogasce! — reče drugi.

— More, dovedite Pipi Dugačku Čarapu — reče Pipi sama sebi i stupi napred. Zatim pristupi tigu na nekoliko metara, čučnu i pozva ga:

— Mrnjao, mrnjao, mrnjao!

— Tigar samo zareža i pokaza svoje strašne zube. Pipi podiže prst preteći.

— Pazi, ako ti ujedeš mene, i ja ću tebe — reče Pipi.

Istog trena tigar se prope i svom snagom se baci na Pipi.

— Ih, kakav si, baš ne znaš za šalu — reče Pipi i odbaci ga lakim pokretom od sebe.

Uz jezivi urlik od koga bi se svakom čoveku krv zaledila u žilama, tigar se i po drugi put baci na Pipi. Jasno se videlo kako je naumio da je zdrobi.

— Dobro, kad baš hoćeš — reče Pipi. — Ali, zapamti, počeo si ti, ne ja!

Jednom rukom Pipi zatvori tigrovu čeljust a zatim držeći ga nežno pod miškom, odnese ga do kaveza, mumlajući pri tom bezbrižno poznatu dečju pesmicu:

„Jesi l' vidla moje mače, moje mače?”

Ljudi po drugi put odahnuše od olakšanja, a devojčica koja je stajala blizu tigra odjuri svojoj mami i reče jecajući da više nikada neće ići u menažeriju.

'Tigar beše pocepao Pipinu haljinu. Ona pogleda haljinu pa upita ljude oko sebe:

— Ima li ko makaze?

Frojlan Marija je imala makaze i nije se više ljutila na Pipi.

— Evo, hrabra devojčice, — reče ona i pruži Pipi makaze. Pipi zatim odseče dobar komad haljine, sve do iznad kolena.

— Taako — reče zadovoljno. — Sad sam još finija.

Sada je hodala tako elegantno da su joj se kolena sudarala kad god bi učinila novi korak.

— Divno — reče Pipi, hodajući tako.

Čovek bi pomislio da bi u to vreme već trebalo da se na vašaru sve polako smiruje. Ali na vašaru, u stvari, nikada nije tiho i uskoro se pokazalo da su ljudi ipak prerano odahnuli od olakšanja.

U Gradiću je živeo jedan siledžija, po imenu Laban, neobično snažan siledžija. Sva su ga se deca plašila. Uostalom, ne samo deca. Svi su ga se plašili. Čak su se i stražari sklanjali s puta kad bi se Laban naljutio. Nije uvek bio ljut. Samo kad bi se napio piva. A to je činio baš na dan vašara. Vičući i mlatarajući rukama, kretao se Velikom ulicom. Svojim ogromnim snažnim rukama udarao je oko sebe koga god bi dokačio.

— Sklanjajte mi se sputa, — derao se — ja sam Laban!

Ljudi su se u strahu pribijali uza zidove kuća, a mnoga deca, preplašena, udariše u plač. Od stražara ni traga. Laban se polako približavao Poreskoj upravi. Bilo je strašno i pogledati ga: crna dugačka kosa padala mu je preko čela, nos mu je bio velik i crven, a iz usta je virio jedan velik žut zub. Ljudi okupljeni kod Poreske uprave smatrali su da Laban izgleda strašniji čak i od samog tigra.

Za jednom tezgom stajao je neki čovek i prodavao kobasice. Laban mu priđe, lupi pesnicom o tezgu i viknu:

— Ovamo pet pari kobasica, i to brzo!

— To će stajati ukupno 500 dinara — reče prodavac gotovo molećivim glasom.

— Vidi, molim te, znači — i kad prodaješ kobasice ovako finom gospodinu, ti tražiš novac? Daj još par kobasica.

Prodavac odgovori da Laban mora najpre platti kobasice koje je već uzeo. Kad to ču, Laban ga uhvati za uši i snažno prodrma.

— Slušaj ti, ako ti Laban kaže da mu daš par kobasica, onda učini to smesta!

Prodavac nemade kud, već učini kako mu je Laban naredio. Ali ljudi koji su stajali okolo po češe da protestuju zbog ovakvog Labanovog ponašanja. Jedan se čak usudi da kaže:

— Sramota je postupati tako s ovim jadnim čovekom!

Tada se Laban okrete, pogleda čoveka koji je to izgovorio i prostreli ga zakrvavljenim očima.

— Je l' to neko ovde kašlje? — upita Laban.

Ljudi se uplašiše i zaključiše da će za njih ipak biti najbolje ako se što pre udalje.

— Ne miči se! — ciknu Laban. — Prvi koji se pomakne s mesta, dobiće po tintari. Ne miči se, kažem! Sad će vam Laban prirediti malu pozorišnu predstavu.

Zatim uze pune ruke kobasica i poče da ih ba ca uvis. Kobasice su letele po vazduhu a Laban ih je dočekivao ustima ili šakama, ali su mnoge padale i na zemlju. Jadni prodavac kobasica je gotovo plakao od muke. Ali tada se iz publike izdvoji jedna prilika.

Ispred samog Labana ispreči se — naravno, Pipi.

— Čije li je ovo detence? — upita ona pokazujući na Labana. — I šta kaže njegova mamica na to što on oko sebe razbacuje doručak?

Čuvši to Laban ispusti divljački krik.

— Nisam li rekao da se niko ne miče? — viknu besno.

— A je l' ti uvek tako krčiš kao zvučnik? — upita ga mirno Pipi.

Laban preteći podiže pesnicu i viknu:

— Čuješ li ti, mala!!! Je l' moram da od tebe napravim šampitu, ili ćeš da brišeš odavde?

Pipi je stajala mirno i, podbočivši se, radoznalo ga posmatrala.

— Je li, Labane, kako ti ono radiš s kobasicama? Je l' ovako? — upita Pipi.

Zatim zgrabi Labana i baci ga uvis, jedanput, dvaput, i još nekoliko puta, kao kad se deca igraju loptom. Ljudi okolo zapljeskaše. I prodavac kobasica, smejući se od srca, zapljeska svojim malim smežuranim šakama.

Kad Pipi bi gotova s igrom, nasred ulice je sedeo preplašeni Laban gledajući oko sebe unezverenim očima.

— E, sad mislim da mali Labančić treba da ide kući — reče Pipi.

Laban nije imao ništa protiv toga.

— Ali pričekaj malo, rekla bih da tu ima ne što i da se plati, na primer ove kobasice — reče Pipi.

Laban ustade i plati osamnaest pari kobasica, a zatim ode ne prozborivši ni slovo. Kažu da se od tog dana nikad više nije mogao potpuno da povрати i da bude opet onaj stari strašni siledžija.

— Živela Pipi! — klicali su ljudi.

— Tri puta ura za Pipi! — uzviknuše i Tomi i Anika.

— Pa, mi, u stvari, i nemamo potrebe za policijom u našem gradu sve dok imamo Pipi Dugačku Čarapu — reče neko.

— Zaista — dobaci drugi. — Za nju su i tigar i siledžija šala.

— A, ne, policija ipak mora da postoji — dodade Pipi. — Valjda neko' treba da se brine o tome da svi dečji bicikli budu propisno pogrešno parkirani.

— O, Pipi, bila si sjajna! — reče oduševljeno Anika kad sve troje krenuše kući sa vašara.

— Da, da, bila sam divna, je li? — reče Pipi i obrisa nos haljinom, koja joj je sada dosegala do kolena. — Prosto divna!

VI

PIPI DOŽIVLJAVA BRODOLOM

Svakog dana, pravo iz škole, Tomi i Anika bi odjurili u „Vilekulu“ do Pipi. Čak ni školske zadatke nisu radili kod kuće, nego su knjige nosili Pipi.

— To vam je pametno — rekla bi Pipi. — Sedite tu i učite, možda će se nešto od tog znanja zakačiti i za mene. Ono, nije baš da osećam neku naročitu potrebu za znanjem, ali možda se i ne može biti Jedna Prava Fina Dama ako se ne zna bar koliko ima crnaca Hotentota u Australiji.

Jednoga dana Tomi i Anika su sedeli za kuhinjskim stolom sa rasturenim udžbenicima iz geografije ispred sebe. Pipi sede nasred stola i stavi noge ispred sebe.

— Iako je, s druge strane, sve to malo komplikovano — reče Pipi trljajući nos. — Zamislite na primer, taman ja naučim koliko ima Hotentota, a jedan od njih dobije zapaljenje pluća pa umre! Onda sam, znači, uzalud to učila te opet ne mogu da budem nimalo Jedna Prava Fina Dama.

— U stvari, neko bi trebalo da kaže tim Hotentotima da gledaju da nekako ne dolazi do tih pogrešnih brojki po tim vašim knjigama — reče Pipi.

Kad bi Tomi i Anika završili zadatke, onda bi počinjao onaj veseli deo dana. Ako bi vreme bilo lepo, onda bi ostali u vrtu, jahali malo konja ili se peli na krov i tamo sedeli pijujući kafu ili bi se iznutra ispeli na vrh starog hrasta koji je bio potpuno šupalj. Pipi reče da je taj hrast sa svim neobično drvo jer u njemu r a s t u voćni sokovi. To je bilo istina, jer kad god bi se deca spustila kroza stablo u svoje tajno skrovište, uvek bi tu nalazila tri voćna soka koja su ih čekala. Tomi i Anika nikako nisu mogli da shvate gde posle nestaju prazne bočice, ali im Pipi objasni da one prosto isparavaju čim se iz njih popije voćni sok. Zaista je to neko vrlo, vrlo čudno drvo, mislili su Tomi i Anika.

Ponekad na istom mestu rastu i čokolade, ali to se dešava samo četvrtkom, rekla je jedanput Pipi, te su Tomi i Anika dobro pazili da svakog četvrtka

dođu po čokolade. Kad bi preko nedelje uredno i dovoljno zalivali drvo, mogle bi tu da uspevaju i šampite, pa čak i teleće šnicle, rekla je Pipi.

Ako bi vreme bilo kišovito, deca bi ostala u kući, ali ni tu nije bilo dosadno. Tada bi ili razgledali sve one fine stvarčice u Pipinom ormančiću ili bi sedeli ispred peći posmatrajući kako Pipi peče kiflice ili jabuke, ili bi se uvukli u veliku peć i tamo sedeli i slušali Pipi, koja bi im pričala o nekoj uzbudljivoj avanturi iz vremena kada je plovila morima.

— Uh, kakva je to bila oluja! — rekla bi Pipi. — Čak su i ribe dobile morsku bolest i poželele da izađu na kopno i odmore se od vrtoglavice. Lično sam videla jednu ajkulu koja beše potpuno pozelenela u licu, a jedan polip je samo sedeo i držao se za čelo svojim brojnim rukama spremajući se da povraća. Uh, ala je to bila bura!

— I ti se nisi uplašila? — upita Anika.

— Stvarno, jer, zamisli da ste pretrpeli brodolom — dodade Tomi.

— Ih, čudna mi čuda! — odmahnu Pipi glavom — Malo više ili malo manje brodoloma doživljavala sam vrlo često te se zbog jedne takve bure nisam uplašila, bar ne u početku nevremena. Znae, nisam se ja uplašila kad je oluja oduvala biber iz tanjira sa supom koju smo tek bili spremili za večeru, pa čak ni kad je kuvaru izletela veštačka vilica. Ali kad sam primetila da je od broskog mačka ostala samo njegova koža a on onako supergo plovio ka Dalekom istoku, onda sam i ja počela da se osećam malo nelagodno.

— Ja imam jednu knjigu u kojoj se opisuje brodolom — reče Tomi. — Zove se Robinson Kruso.

— O, to je zaista lepa knjiga — reče Anika. — Robinsona je more izbacilo na jedno pusto ostrvo.

— Jesi li i ti, Pipi, doživela nekad brodolom? — upita je Tomi i sede bliže njoj u velikoj peći. — Možda si se i ti nekad našla na kakvom pustom ostrvu?

— Pa, takvo nešto bih mogla, zaista, i da kažem — reče Pipi kao prisećajući se. — Morali biste poduže da tražite po svetu nekoga ko je doživeo više brodoloma od mene. U poređenju sa mnom, taj Robinson mu dođe kao neki naivni početnik u tom poslu. Rekla bih, ima otprilike samo osam do deset ostrva u Atlantiku i Tihom okeanu na koja me bura n i j e izbacila posle brodoloma. Ova ostrva se nalaze na posebnoj „Crnoj listi“ u turističkim priručnicima.

— Zar nije divno biti na nekom pustom ostrvu! — reče Tomi. — Baš bih voleo kad bih se i ja našao na jednom takvom ostrvu.

— Pa, to se može lako urediti — reče Pipi. — Bar u ostrvima ne oskudevamo.

— Stvarno, ja znam jedno ostrvo nedaleko odavde — reče Tomi.

— A, je l' se ono nalazi u moru? — upita Pipi.

— Pa, naravno — odgovori Tomi.

— Fino, — prihvati Pipi — jer ako bi ležalo na kopnu, onda ne bi valjalo.

Tomi se odmah oduševi.

— Onda ćemo tamo, — viknu on razdragano — i to što pre.

Kroz dva dana je Tomiju i Aniki počinjao školski raspust. Otac i majka su se spremali na put. Bolju priliku da se igraju Robinsona nisu mogli ni da zamisle..

Ako hoćemo da doživimo brodolom, onda moramo najpre da nabavimo brod — reče Pipi.

— Ali mi nemamo brod — reče jedno od dece.

Tamo dole kod pristaništa leži jedan stari čamac — reče Pipi.

— Ali, taj je već pretrpeo brodolom — reče Anika.

— Utoliko bolje, — odvrati Pipi — onda bar zna kako to izgleda.

Za Pipi beše jednostavan posao da izvuče potopljeni čamac. Zatim je čitav dan sedela na pristaništu i krpila ga letvicama i smolom. Jednog kišnog prepodneva Pipi izdelja i par vesala.

Poče letnji raspust, a Tomijevi i Anikini roditelji oputovaše u drugi grad.

— Vratićemo se za dva dana — reče mama deci. — Budite dobri i poslušni i, zapamtite, morate činiti sve što vam Ela kaže.

Ela je bila njihova kućna pomoćnica i imala je zadatak da se brine o Tomiju i Aniki dok su mama i tata odsutni. Ali, kad deca ostadoše sama sa Elom, Tomi reče:

— Vi, Ela, nemate potrebe da se brinete o nama jer ćemo mi za sve vreme biti kod Pipi.

Uostalom, možemo i sami o sebi da vodimo računa — reče Anika. — Pipi nikad nema nikog ko bi pazio na nju. Zašto i mi ne bismo mogli bar dva dana biti bez čuvara?

Ela nije imala ništa protiv da dva dana bude slobodna i pošto su je Tomi i Anika dovoljno ubeđivali, molili i skoro nagnjavili, Ela reče da, naravno, može i da oputuje svom ocu i mami u posetu. Međutim, u tom slučaju deca moraju obećati da će sigurno odlaziti na spavanje na vreme i uredno se hraniti i da neće ostajati uveče napolju bez toplog džempera. Tomi obeća da će obući rado i hiljadu džempera samo da ona oputuje.

I bi tako. Ela nestade a samo dva časa ka nije Pipi, Tomi, Anika, Konj i gospodin Nilson krenuše na put ka pustom ostrvu.

Bilo je blago veče ranog leta. Vazduh beše topao iako je vreme bilo tmurno. Trebalo je dosta da se prepešači dok nisu došli do jezera u kome se nalazilo pusto ostrvo. Pipi podiže čamac na glavu i ponese ga u vodu. Na leđa konja natovariše ogromnu vreću i jedan šator.

— Šta je to u vreći? — upita Tomi.

— Hrana, oružje, ćebad i prazna boca — od govori Pipi. — Htela bih, kad već doživljavamo brodolom, da to bude ugodno, s obzirom da je vama ovo prvi brodolom. Inače, kad se meni desi brodolom, ja obično ulovim

neku antilopu i divokozu te jedem samo sirovo meso. Međutim, rekla bih da na ovom ostrvu nema ni antilopa ni divokoza, ali ne bi bilo duhovito da gladujemo zbog takvih sitnica.

— A šta će ti prazna boca? — upita je Anika.

— Šta će nam prazna boca? Kako možeš samo da postaviš tako glupo pitanje? Istina, za brodolom je najvažnije imati pre svega brod, ali uz to odmah dolazi i prazna boca. Moj tata me je to me naučio još dok sam kao beba ležala u kolicima. „Pipi“, rekao mi je jednog dana, „ako zaboraviš da opereš noge pre nego što pođeš na prijem u kraljevski dvor, to nije strašno. Ali, ako zaboraviš praznu bocu kad pođeš da doživiš brodolom, onda piši propalo.“

— Ali, ipak ne razumem, zašto će nam boca? — zaintači se Anika.

— Zar nisi nikad čula za bocu koja služi kao pošta? — odgovori Pipi.
— Na komadu hartije se napiše molba za pomoć pa se hartija stavi u bocu, koja se zatim zapuši i baci u more. Boca onda otplovi pravo nekome ko može da dođe i spase brodolomnike. Inače, kako si mislila da se spaseš posle brodoloma? Da sve prepustiš nekom slučaju? E, vidiš, to ne valja!

— Taako, znači — reče Anika.

Ubrzo zatim stigoše do jednog malog jezera usred koga je ležalo pusto ostrvo. Baš tada sunce se probi kroz oblake i prosu tople zrake na prirodu zaodvenu zelenim ruhom.

— Ovo je zaista jedno od najlepših pustih ostrva koje sam ikada videla — reče Pipi.

I brzo spusti čamac u jezero, oslobodi konja od tovara i sve stvari ukrca u čamac. Anika, Tomi i gospodin Nilson uskočiše takođe, Pipi potapša konja.

. — E, dragi moj konjiću, ma koliko želela, ipak te ne mogu pustiti u čamac. Umeš da plivaš, nadam se. Inače, to ti je lako, samo radi nogama ovako.

Zatim, onako obučena, skoči u jezero i zapliva.

— Vrlo je prijatno u vodi, veruj mi. A, ako baš hoćeš da ti bude još prijatnije, onda možeš da se igraš kita. Evo, ovako!

Pipi napuni usta vodom, izvru se na leđa i stade da izbacuje vodu kao fontana. Konju se, međutim, to nije naročito svidelo, ali kad se Pipi vrati u čamac i uze vesla i kad se otisnuše na jezero, konj se baci u vodu i zapliva za čamcem. Nije se igrao kita. Kad su stigli gotovo do samog ostrva, Pipi uzviknu:

— Svi na pumpe!

A zatim:

— Skačite u vodu! Napuštamo brod! Spasavaj se ko može!

Sama skoči glavačke u vodu. Ubrzo izroni, zgrabi konopac od čamca i plivajući odvuče ga do obale.

Na kraju krajeva, pošto za svaki slučaj moram da spasem vreću sa hranom, posada može i da ostane na palubi — reče ona. Zatim priveza čamac za jednu stenu i pomože Aniki i Tomiju da se iskrcaju. Takva pomoć gospodinu Nilsonu, naravno, nije bila potrebna.

— Ovo je pravo čudo! —uzviknu Pipi. — Pa, mi smo spaseni! Doduše, bar zasad, to jest ukoliko nas na ostrvu ne sačekaju ljudožderi i lavovi.

Najzad, i konj dopliva, izađe na obalu i strese vodu sa sebe.

— Aha, evo stigao je i prvi oficir broda — reče Pipi zadovoljna. — Dakle, sad možemo da održimo ratni savet!

Zatim iz vreće izvadi revolver koji je jednom prilikom našla u mornarskom sanduku na tavanu „Vilekule”. Držeći u desnoj ruci revolver, stade pažljivo ispitivati položaj.

— Šta je, Pipi? — upita Anika uznemireno.

— Učinilo mi se da sam čula kako ljudožderima škljocaju zubi — reče Pipi. — Nikad nije na odmet malo obazrivosti. Jer, zaista, kakvog bi smisla imalo da se spasemo posle brodoloma a onda da budemo servirani, sa povrćem, kao pečenje za večeru nekom ljudožderu!

Međutim, od ljudoždera ni traga.

— Aha, drže se u pozadini — reče Pipi — ili možda prosto sede i sriču prelistavajući kuvar da pronadu recept kako bi nas najbolje spremili za večeru. Međutim, ako mene budu servirali sa struganim rotkvama, to im nikad neću oprostiti. Mrzim strugane rotkve.

— Uh, Pipi, ne govori tako — reče Anika i strese se užasnuta.

— Zašto? Je l' i ti ne voliš strugane rotkve? Ali, u svakom slučaju, ovde ćemo razapeti šator.

Pipi to i učini. Ubrzo su na jednom zaštićenom proplanku podigli šator u koji Tomi i Anika uđoše i iziđoše nekoliko puta, očigledno sasvim zadovoljni. Nedaleko od šatora, naviše, Pipi postavi nekoliko ovećih kamenova ukrug, i između njih nabaca suvog granja.

— O, divno, znači zapalićemo logorsku vatru! — uzviknu Anika.

Pipi uze lonče za kafu.

„Petnaest duhova u groblju na mrtvačkom sanduku, Pevaju vampirske pesme i klackaju vilicama" zapeva Pipi promuklim glasom. Anika se još više uplaši.

— Ta se pesma nalazi u jednoj knjizi — reče Tomi živahno. — To je knjiga o gusarima.

— Ma šta kažeš — dobaci Pipi. — Onda je tu knjigu napisao Fridolf, jer sam ovu pesmu od njega čula. O, koliko sam puta sedela na palubi tatinog broda u zvezdanim noćima sa „Velikim Medvedom" nad glavom i kraj Fridolfa slušajući ga kako peva

„Petnaest duhova u groblju na mrtvačkom sanduku, Pevaju vampirske pesme i klackaju vilicama".

zapeva Pipi još promuklijim glasom.

— Znaš, Pipi, kad tako pevaš, prosto osećam nešto lepo tu — reče Tomi pokazujući na svoje grudi. — Osećam u isti mah i nešto strašno i divno.

— Što se mene tiče, ja osećam samo strašno, — reče Anika — iako, istina, i malčice divno.

— Kad porastem, postaću mornar — reče Tomi odlučno. — Biću gusar, baš kao i ti, Pipi.

— Fino — prihvati Pipi. — Onda ćemo ti i ja, Tomi, biti „Užas Karipskog mora”. Pljačka ćemo zlato, nakit i drago kamenje a da bismo izbegli plaćanje poreza, skrivaćemo plen u dnu pećine na jednom pustom ostrvu u Tihom okeanu. Ispred pećine postavimo tri kostura da nam čuvaju blago. Onda ćemo nabaviti zastavu s mrtvačkom glavom i dve ukrštene kosti i pevaćemo „Petnaest duhova” tako da se čuje s jednog kraja Atlantika na drugi. Kad nas čuju, svi gusari će prebledeti i shvatiće da je za njih možda najbolje da se bace u more i mirno podave, kako bi izbegli našu krvavu, krvavu osvetu!

— A ja? — reče Anika žalosno. — Ja se ne usuđujem da budem gusar. Šta ću, onda, ja da radim?

— Možeš i ti s nama, u svakom slučaju, — reče Pipi — da brišeš prašinu sa klavira!

Vatra se polako gasila.

— Vreme je da se spava — reče Pipi. Na zemlju u šatoru nabacala je puno paprati koju je prekrila s više debelih ćebadi.

— Hoćeš da spavaš sa mnom u šatoru „unakrsno”? — upita Pipi konja. — Ili bi, možda, više voleo da stojiš tu napolju pod drvetom pokriven ćebetom? Koliko se sećam, uvek si govorio da ti je muka kad spavaš u šatoru, je l' tako beše? Dobro, kako hoćeš! — reče Pipi i prijateljski ga potapša.

Ubrzo su sve troje dece i gospodin Nilson ležali u šatoru uvijeni u ćebad. Spolja je dopirala huka talasa koji su zapljuskivali obalu.

— Slušajte buku okeana — reče Pipi sanjivo.

Beše mračno kao u rogu te je Anika držala Pipi za ruku misleći da se čovek tako uvek oseća sigurnijim. Odjednom poče da pada kiša. Kapi zadobovaše

po šatoru, ali unutra je i dalje bilo suvo i toplo te je bilo pravo uživanje slušati kako kiša dobuje po šatoru. Pipi iziđe i pokri konja još jednim ćebetom. On je stajao ispod jedne guste grane te kiša uopšte nije dopirala do njega.

— O, kako nam je lepo ovde — uzdahnu Tomi kad se Pipi vratila.

— Naravno, — odvrati Pipi — a pogledajte još šta sam našla pod jednom stenom! Tri čokolade.

Nakon tri minuta Anika zaspala usta punih čokolade i držeći Pipinu ruku u svojoj.

— Zaboravili smo večeras da operemo zube — reče Tomi, ali odmah zatim i on zaspao.

Kad su se Tomi i Anika probudili, Pipi ne beše u šatoru. Oni pohitaše da iziđu. Sunce je već sijalo. Ispred šatora je gorela nova vatra. Pipi je pekla meso na ražnju i kuvala kafu.

— Srećna Nova godina, i neka vam se sve želje ispune — reče Pipi videvši Tomija i Aniku.

— Uh, pa nije, valjda, danas Nova godina? — reče Tomi.

— Nije, je li? — upita Pipi. — Onda ovaj moj pozdrav sačuvajte do Nove godine.

Prijatan miris pečenja i kafe golicao je nozdrve dece. Sedoše kraj vatre, prekrstiše noge, a Pipi im pruži pečenje, jaja i krompir. Zatim popiše kafu i pojedoh nekoliko kolača. Nikad im doručak nije toliko prijao.

— Rekao bih da je nama bolje nego što je bilo Robinsonu — reče Tomi.

— Pa i jeste, i još ako za ručak dobavimo sveže ribe, bojim se da bi Robinson pomodreo od zavisti — dodade Pipi.

— Uh, ja ne volim ribu — reče Tomi.

— Ni ja — dodade Anika.

Međutim, Pipi odseče jednu dugačku tanku granu, za jedan kraj zaveza kanap, od jedne prikačke napravi udicu, na nju stavi malo hleba a zatim sede na jednu veliku stenu kraj obale.

— Sad ćemo videti hoće li nešto biti od toga — reče ona.

— Šta hoćeš da upecaš? — upita Tomi.

— Ajkulu — odgovori Pipi. — To vam je prava poslastica.

Tako je sedela gotovo čitav čas, ali ajkula nikako da zagriže. Jedan grgeč se beše ustremio na hleb, ali Pipi na vreme trže udicu.

— A ne, zahvaljujem ti, lepi moj, — reče Pipi grgeču. — Ako sam rekla da hoću ajkulu, tako i mislim, te nema potrebe da se tu parazitski privlačiš!

Ubrzo zatim Pipi baci udilo i udicu u jezero.

— Baš imate sreće — reče deci. — Vidim da ćemo ipak jesti šnicle. Ajkula je danas jogunasta. — Tomi i Anika behu vrlo zadovoljni.

Voda je svetlucala pod sunčevim zracima, prosto izazivajući decu.

— Hajde da se kupamo! — uzviknu Tomi.

Pipi i Anika se odmah složiše. Voda beše prilično hladna. Tomi i Anika staviše kažiprst u vodu, ali ga brzo povukoše.

— Znam bolji način za ulaženje u vodu — reče Pipi.

Kraj same obale uzdizao se breg na kome beše jedno drvo. Grane drveta su se nadosile nad jezero. Pipi se uspuza na drvo i za grane priveza konopac.

— Evo, vidite ovako! — Ona se uhvati za konopac, baci se uvis, pa onda pravo u vodu.

— Za jedan trenutak čovek se nađe u vodi — dobaci Pipi izronivši iz jezera.

U prvi mah Tomi i Anika behu malo u nedoumici, ali je to ipak izgledalo tako privlačno da odlučiše da i sami isto pokušaju. A kad jedanput tako skočiše, nisu više hteli da prestanu jer, u stvari, to beše prijatnije nego što

je izgledalo. Gospodin Nilson je i sam hteo da u tome učestvuje. On se hitro spusti niz konopac ali, na jednu sekundu pre nego što je trebalo da skoči u vodu, zaustavi se a zatim se velikom brzinom uspuza natrag na drvo. I tako je ponavljao više puta iako su mu deca vikala da je kukavica, slabić i ništarija. Onda je Pipi otkrila da mogu sestiti na jedan poveći balvan i njime sleteti niz breg u vodu, što beše veoma veselo jer je voda divno prskala kad bi se u nju sručili.

— Šta mislite da li se i onaj Robinson ovako 'spuštao u vodu pomoću balvana? — upita Pipi sedeći visoko na bregu, spremna da se ponovo spusti u jezero.

— Ne, to jest, bar tako ne piše u knjizi — reče Tomi.

— Tako sam nešto i mislila. Sve mi se čini da je ceo taj njegov brodolom, na kraju krajeva, ipak samo luk i voda. Šta je onda radio po ceo dan? Štrikao čarape? Uhu, odoh u vodu!

I Pipi se sruči u jezero, a njene riđe kike su veselo lepršale.

Posle kupanja deca odlučiše da detaljno ispituju pusto ostrvo. Sve troje uzjahaše konja koji krete gegajući se. Išli su tako čas uzbrdo, čas nizbrdo kroz guste šumarke i granje, kroz močvare i preko malih lepih proplanaka na kojima je u izobilju raslo poljsko cveće. Pipi je jahala držeći sve vreme revolver u ruci. Ponekad bi opalila uvis tako da se konj od straha propinjao.

— Sada sam udesila jednog lava — rekla bi Pipi zadovoljno.

Ili:

— E, o n a j ljudožder je sad pojeo svoj poslednji krompir u životu!

— Mislim da ovo ostrvo treba da bude zauvek naše — reče Tomi kad se vratiše u logor i Pipi se dade na posao da ispeče palačinke s mesom.

I Pipi i Anika su mislile isto tako.

Tople palačinke su im izvrsno prijale. Pošto nije bilo nikakvih tanjira, viljuški ili noževa, Anika upita:

— Možemo da jedemo prstima?

— Što se mene tiče, možeš — odgovori Pipi. — Ja lično ću se pridržavati tradicije i ješću u s t i m a.

— Ali, ti razumeš šta hoću da kažem — reče Anika. Zatim svojom malom rukom uze jednu palačinku i s uživanjem je strpa u usta.

Uskoro se opet spusti veče te deca ugasiše vatru a zatim, zbijeni jedno uz drugo i zamazani palačinkama preko celog lica, uviše se u ćebad i legoš. Kroz rupu na šatoru mogla se videti svetlost jedne velike zvezde. Buka okeana ih je uljuljkivala te ubrzo zaspše.

— Danas moramo kući — tužno reče Tomi sutradan ujutro.

— To je žalosno — uzvрати Anika. — Ja bih ovde ostala celo leto. Ali, danas se mama i tata vraćaju.

Posle doručka Tomi siđe na obalu da se malo prošeta. Odjednom, iz grla mu se ote uzvik: Čamac! Nema čamca! Anika preblede. Kako će sad napustiti ostrvo? Tačno je da bi ona rado ostala celo leto na ostrvu, ali ipak je sasvim drugačije kad se zna da se n e m o ž e vratiti kući. I šta će jadna mama reći kad otkrije da su Tomi i Anika nestali! Kad na to pomisli, Anikine oči se na puniše suzama.

— Šta je, Anika, šta ti je? — upita je Pipi. — A kako si ti zamišljala brodolom? Šta misliš, šta bi rekao Robinson da je došao neki brod i vratio ga u Englesku već posle dve godine boravka na pustom ostrvu? „Izvolite, gospodine Kruso, na brod da vas spasemo. Sad se lepo okupajte, obrijte se i uredite nokte!” O, ne, uverena sam da bi u tom slučaju gospodin Kruso pobegao i sakrio se iza nekog žbuna. Jer, ako čoveku jedanput pođe za rukom da dospe na pusto ostrvo, onda bi hteo da tamo ostane bar najmanje sedam godina.

Sedam godina! Anika se strese a i Tomi je iz gledao vrlo zamišljen.

— Ali, ne misliš, valjda, da ćemo ovde ostati beskrajno dugo — reče Pipi umirujućim tonom.

Najzad, pretpostavljam da će Tomi morati da se odazove u vojsku kad ga pozovu. Ali, možda će mu i produžiti rok prijave koju godinu.

Aniku je sve više obuzimala panika. Pipi je pogleda.

— Pa dobro, dobro, ako ti na sve ovo baš tako tragično gledaš, — reče ona — onda nam ne ostaje drugo nego da pustimo u jezero bocu s pismom.

Zatim izvuče iz vreće praznu bocu. Nekako je uspela da nađe i olovku i hartiju. Sve to stavi na jedan kamen pred Tomija.

— Hajde piši ti koji se bolje razumeš u tu umetnost — reče mu.

— Ali, šta da napišem? — upita Tomi.

— Pa, ovaj, čekaj malo da razmislim — odvrati Pipi. — Možeš da napišeš, evo ovako: „Pomozite nam pre nego što bude kasno! Bez duvana nećemo preživeti ni puna dva dana na ovom ostrvu.”

— Ali, Pipi, pa to ne možemo da pišemo kad nije istina — usprotivi se Tomi.

— Šta to nije istina? — upita Pipi.

— Pa to s duvanom. Ne možemo da napišemo „bez duvana”. Mi uopšte ne pušimo.

— Je li! — odvrati Pipi. — A imaš li ti duvana?

— Ne, nemam — odgovori Tomi.

— A, Anika, ima li ona duvana?

— Ne, naravno da nema, ali ...

— Imam li ja duvana? — upita Pipi.

— Nemaš, to jest možda i imaš, ali mi ipak ne pušimo — reče Tomi.

— Naravno, pa ja baš to hoću i da napišeš: „bez duvana ... dva dana na ovom ostrvu”.

— Ali, ako tako napišemo, ljudi će pomisli ti da mi pušimo, u to sam uveren — uzjoguni se Tomi.

— Čuj, Tomi, — reče Pipi — odgovori ti meni na ovo pitalje: koji su ljudi najčešće bez duvana, oni koji puše ili koji ne puše?

— Naravno oni koji ne puše — odgovori Tomi.

— Pa šta se onda buniš — reče mu Pipi. — Piši, dakle, kao što sam ti rekla!

I Tomi napisa sledeće: „Pomozite nam pre nego što bude dockan! Bez duvana nećemo preživeti ni puna dva dana na ovom ostrvu.”

Pipi uze hartiju, ugura je u bocu, zapuši je i baci u vodu.

— Trebalo bi da se spasioci uskoro pojave — reče ona.

Boca najpre krenu, ali se ubrzo zaustavi i ostade kraj nekog korenja uz obalu.

— Moramo je baciti malo dalje — reče Tomi.

— Ništa gluplje ne bismo mogli učiniti — odgovori Pipi. — Jer, ako boca otplovi daleko odavde, onda naši spasioci neće znati gde da nas traže. Ali, ako boca ostane u blizini, možemo dozvati spasioce kad je budu našli i tada ćemo biti smesta spaseni.

Pipi zatim sede na obalu.

— Najbolje je da sve vreme motrimo na bocu — reče ona. Tomi i Anika sedoš kraj nje. Nakon desetak minuta Pipi reče nestrpljivo:

— Ne bi trebalo da ljudi misle kako neko ovde ne bi imao šta da radi nego da čeka da ga drugi spase. Pa gde su već?

— Ko to? — začudi se Anika.

— Pa oni što treba da nas spasu — odgovori Pipi. — Kad se zna da su ovde u pitanju ljudski životi, onda je sa njihove strane to zaista prava nemarnost.

Anika poče da veruje da će oni zaista umreti od gladi na ostrvu. Međutim, Pipi iznenada po kaza prstom na nebo i uzviknu:

— Uh, ala sam glupa! Kako sam samo mogla da na to zaboravim?

— Šta to? — upita je Tomi.

— Pa, čamac, — odgovori Pipi — sinoć, dok ste vi spavali, iznela sam ga na proplanak!

— Ali, zašto si to učinila? — upita je Anika gotovo prekorno.

— Uplašila sam se da će se ovlažiti — odgovori Pipi.

Za tren oka Pipi donese čamac, koji je zaista ležao sakriven u žbunju. Gurnu ga u vodu i reče ogorčeno:

— Taako, sad mogu da dođu ako im se dolazi! Jer, kad dođu da nas spasu, onda će nas uzalud spasavati pošto ćemo se sad sami spasti. Ako, tako im baš i treba! Neka se nauče da drugi put malo požure.

— Nadam se da ćemo stići kući pre mame i tate — reče Anika kad je sela u čamac i Pipi snažnim pokretima zaveslala prema kopnu. — Jer, inače bi se oni strašno uplašili!

— Čisto sumnjam — dobaci Pipi zagonetno, više kao za sebe.

Gospodin i gospođa Setergren su stigli kući pre dece i začudiše se kad videše da ih nema. Međutim, u poštanskom sandučetu nađoše list hartije na kome je stajalo:

neu eru? Te što i di su vaša deCa?

mrt, ua da su nesTa:la | sve To ni je direkTno

taču - o! samo su malo imala brodo:lom m

d o ! haha skor, o ! kući - kun, em se ja. pozdrav.

au ! au! au! od Pipi

VII

FINI GOST U POSETI KOD PIPI

Jedne letnje večeri sedeli su u tremu Pipi, Tomi i Anika i jeli jagode koje su toga jutra nabrali. Beše prijatno veče, ptice su cvrkutale, miris cveća se svuda širio i, da, behu tu i jagode. Sve je bilo tiho. Deca su jela, ali gotovo uopšte nisu govorila. Tomi i Anika su sedeli razmišljajući o tome kako je divno što je leto i što zadugo neće morati u školu. O čemu je, pak, Pipi mislila, neka zasad to ostane tajna.

— Pipi, evo, ti živiš u „Vilekuli“ već punu godinu dana — reče iznenada Anika držeći Pipi za ruku.

— Da, da, eh kako vreme leti. Počinjemo već da starimo — reče Pipi.
— Na jesen ću napuniti deset godina. Mogu da kažem da su najbolje godine već prošle.

— Misliš li da celog života ovde živiš? — upita je Tomi. — To jest sve dok ne porasteš da bi mogla biti gusar.

— Ko to zna, — odgovori Pipi — ja se, najzad, nadam da ni moj tata neće ostati celog života na tom crnačkom ostrvu. Čim završi novi brod, sigurno će doći po mene.

Tomi i Anika uzdahnuše. Iznenada Pipi skoči.

— Oh, pogledajte, pa to dolazi on glavom! — uzviknu ona i pokaza na baštenska vrata. U tri skoka nađe se kraj ograde. Tomi i Anika pođoše oklevajući za njom i videše kako se Pipi baci oko vrata jednom vrlo debelom čoveku sa riđim potkresanim brkovima u plavim mornarskim pantalonama.

— Tata! — uzviknu Pipi mašući nogama i još viseći o vratu pridošlice, tako da joj velike cipele spadoše. — O, tata Efraime, ala si porastao!

— Pipilota Viktualija Zavesić Balzanović Efraimova Kći Dugačka Čarapa, drago moje dete! Upravo sam ja hteo da kažem kako si ti porasla.

— Zнала sam da ćeš to da kažeš — reče Pipi — pa sam zbog toga ja prva rekla, ha, ha!

— Mala moja, jesi li isto onako snažna kao i pre?

— Još jača — odgovori Pipi. — Hoćemo li da isprobamo jačinu ruke?

— Važi — pristade tata Efraim.

U vrtu je bio sto i tamo sedošе Pipi i njen tata da oprobaju snagu ruku. Tomi i Anika priđošе da to posmatraju. Na svetu beše jedan jedini čovek koji je bio jak kao Pipi — to je bio njen otac. I eto, tu su sad sedeli i naprezali sve svoje snage, ali ni jedno nije uspevalo da drugome savije ruku. Najzad, ruka kapetana Dugačke Čarape malo zadržta te Pipi reče:

— Kad napunim deset godina, saviću ti ruku, tata Efraime.

Tata Efraim je mislio to isto.

— Ali, dragi moji, — reče Pipi — zaboravila sam da vas predstavim. Tata, ovu su Tomi i Anika, a ovo je moj otac, kapetan i njegovo veličanstvo Efraim Dugačka Čarapa. Ti si, tata, zar ne, crnački kralj?

— Tačno — odgovori kapetan Dugačka Čarapa. — Ja sam kralj nad HulaGula crncima. Oni žive na jednom ostrvu koje se tako i zove: HulaGula. Tamo sam otplivao kad me je oluja odnela sa broda, sećaš li se?

— Da, da, baš sam i sama pretpostavljala da se tako desilo — reče Pipi.
— Sve vreme sam znala da se nisi utopio.

— Utopio? O, ne! Ja se nikad ne bih mogao utopiti, baš kao što se ni kamila ne može provući kroz iglene uši. Ovo salo me održava na vodi.

Tomi i Anika su zadivljeno posmatrali kapetana Dugačku Čarapu.

— A što, čiko, niste doneli nekoliko kraljevskih odela? — upita ga Tomi.

— Ko kaže da nisam doneo? Evo ih tu u koferu — odvrati kapetan.

— Hajde obuci jedno, obuci ga odmah! — viknu Pipi. — Hoću da vidim mog tatu u kraljevskoj odori.

Onda sve četvoro udoše u kuhinju. Kapetan Dugačka Čarapa se povuče u Pipinu spavaću sobu a deca sedoše na sanduk za drva očekujući da vide kapetana u neobičnoj odeći.

— Ovo će biti baš kao u pozorištu — reče Anika očekujući nestrpljivo da se pojavi Pipin tata.

A onda — pang! — vrata se širom otvoriše i na njima se pojavi crnački kralj. Oko struka je imao suknju od like, na glavi zlatnu krunu, a oko vrata mu je visila ogrlica sa mnogo nizova. U jednoj ruci je držao koplje a u drugoj štit. Ali, to ne beše sve, to jest ispod suknje od like je još strčao par debelih, maljavih nogu ukrašenih oko članaka sa dva zlatna prstena.

— Usamkusur musor filibusor — reče kapetan Dugačka Čarapa i preteći skupi obrve.

— O, pa još govori i crnački — reče Tomi oduševljeno. — A šta to znači, čika Efraime?

— To znači: „Dršćite, neprijatelji moji!”

— Je li, tata Efraime, obrati mu se ponovo Pipi — jesu li se crnci zaprepastili kad si se pojavio na njihovom ostrvu?

— I te kako — odgovori kapetan Dugačka Ča rapa. — Prvo su hteli da me pojedu, ali kad sam golim rukama iščupao jednu palmu, onda im pade na um bolja ideja i proglasiše me za kralja. Vladavinu sam organizovao tako da sam do podne vladao a popodne gradio novi brod. Trebalo mi je mnogo vremena dok sam ga završio jer sam sve radio potpuno sam. To je bila, naravno, samo jedna mala jedrilica. Kad sam je završio, onda rekoh crncima da ih moram za kraće vreme napustiti, ali da ću se uskoro vratiti i dovesti sa sobom jednu malu princezu koja se zove Pipilota. Tada oni padoše na kolena i povikaše: „Usum plusor, usumplusor!”

— Šta to znači? — upita Anika.

— Znači: „Bravo, divno!” Onda sam cele dve nedelje vladao snažno, tako da će im to biti taman dovoljno dok se ne vratim. Onda sam razapeo jedro i otisnuo se na more, dok su crnci dovikivali: „Usumkura kusomkara!”. A to znači: „Dođi nam ponovo, debeli, beli poglavico!” Zatim sam uzeo pravac ka Surabaji i, šta mislite, šta sam prvo video kad sam tamo stupio na kopno? Da, moju staru, vrlo „Hopetosu” i mog starog, dobrog Fridolfa, koji je stajao kraj ograde broda i mahao mi iz sve snage. „Fridolfe”, rekoh mu, „sad ću ponovo da preuzmem komandu nad brodom”. „O, kapetane!” — uzviknu radosno Fridolf. I tako i učinih. Cela posada je ostala na brodu i sada „Hopetosa” stoji dole u luci te možeš, Pipi, otići i pozdraviti se sa svojim starim prija teljima.

Pipi beše toliko radosna da se prevrte i stade človiti na kuhinjskom stolu mlatarajući nogama. Međutim, Tomi i Anika nisu mogli prikriti da su pomalo ožalošćeni. Osećali su kao da neko hoće da im odvede Pipi.

— Sad ćemo da proslavimo tatin povratak! — uzviknu Pipi kad ponovo stade na noge. Veselićemo se tako da će cela „Vilekula” da trešti.

Zatim iznese na kuhinjski sto dobru večeru koje se sad svi prihvatiše. Pipi odjednom proguta tri tvrda kuvana jajeta i to s ljuskom. S vremena na vreme povukla bi svog tatu za uho, tek da mu stavi do znanja koliko je srećna što ga ponovo vidi. Gospodin Nilson, koji beše rano legao i sve dotad spavao, iznenada doskakuta i, spazivši kapetana Dugačku Čarapu, stade od zaprepašćenja trljati oči.

— Pazi, pazi, pa tu je i gospodin Nilson — reče kapetan Dugačka Čarapa.

— Nego šta, ali imam ja u kući još životinja — reče Pipi i izađe za časak da bi donela konja koji, takođe, dobi tvrdo kuvano jaje.

Kapetanu Dugačkoj Čarapi beše vrlo drago što se njegova kći tako dobro snašla u „Vilekuli” a radovao se i što je sačuvala svoj ranac sa zlatnicima te tako za vreme njegovog odsustva nije osećala nemaštinu.

Kad su svi bili siti, kapetan Dugačka Čarapa izvadi iz svog ranca jedan bubanj, onakav ka kav crnci upotrebljavaju kad daju takt za vreme igre i

žrtvenih svečanosti. Kapetan Dugačka Čarapa sede na pod i stade udarati u bubanj. Zvučalo je pomalo čudno, u svakom slučaju različito od bilo kojeg instrumenta koji su Tomi i Anika do tada čuli.

— Crnački ritam — objasni Tomi Aniki.

Pipi skide svoje velike cipele i zaigra u čarapama neku igru koja, takođe, beše neobična. Najzad, zaigra i kralj Efraim jednu divlju, ratničku igru koju je naučio na ostrvu HulaGula. Mahao je kopljem i divlje vitlao štitom dok su njegova bosa stopala lupala tako snažno da je Pipi viknula:

— Pazi da ne probiješ pod!

— Ne mari ništa — reče kapetan Dugačka Čarapa i nastavi da se okreće.

Onda Pipi skoči i poče da igra sa svojim tatom, pri čemu su zauzimali neobične poze, uzvikivali a ponekad i skakali uvis. Posmatrajući ih, Tomi i Anika osetiše kako ih obuzima vrtoglavica, a mutilo se u glavi i gospodinu Nilsonu, koji je sve vreme trljao oči.

Postepeno igra se pretvarala u pravi „dvoboj” između Pipi i njenog tate. U jednom trenutku kapetan Dugačka Čarapa baci svoju kćer tako da ona pade na čiviluk. Međutim, ona tamo ne ostade dugo. Uz gromki poklič Pipi preko cele kuhinje skoči pravo na tatu Efraima. Zatim ga baci tako brzo da on polete kao meteor i naglavce upade u sanduk za drva. Njegove debele noge su štrčale pravo uvis. Nije mogao da stane na noge zbog toga što je bio suviše debeo, a i zato što se strahovito smejao. U sanduku je tutnjilo kao uoči bure. Pipi ga uhvati za stopala da ga okrene, ali se on smejao toliko da je pretila opasnost da će se ugušiti. Bio je mnogo goličljiv.

— Hihih, nemoj da me golicaš — stenjao je kapetan. — Baci me u more ili kroz prozor, radi što hoćeš, samo nemoj da me golicaš po tabanima!

Smejao se gromoglasno te se Tomi i Anika u plašiše da će se sanduk za drva raspasti. Najzad je uspeo da se nekako izvuče iz sanduka i, čim stade ponovo na noge, jurnu na Pipi i baci je preko kuhinje. Ona pade pravo u peć punu gareži.

— Haha, evo, sad imamo pravu crnačku princezu! — viknu Pipi oduševljeno i kao ugalj crnu njuškicu pokaza Tomiju i Aniki. Zatim ponovo ispusti ratnički krik i baci se na svog tatu. Lupala je po njemu tako žestoko, da mu se suknja od like poče raspadati i vrpce se razleteše po celoj kuhinji. Zlatna kruna pade s glave i otkotrlja se pod sto. Naposletku Pipi uspe da obori svog tatu na pod, sede na njega i reče:

— Je l' priznaješ da si pobeđen?

— Priznajem, pobeđen sam — odgovori kapetan Dugačka Čarapa. Zatim oboje udariše u takav smeh da im suze navreše na oči. Pipi povuče svog tatu za nos i reče mu:

— Ovakvo veselje nisam doživela otkako smo ono ti i ja očistili „Mornarsku krčmu u Singapuru!

Kapetan se izvuče ispod stola i dohvati svoju krunu.

— Da, da, trebalo bi da crnci ovo vide — reče on. — Simboli kraljevske vlasti leže pod kuhinjskim stolom u vili „Vilekula“.

Zatim stavi na glavu krunu i očešlja suknju od like, sad prilično razređenu.

— To možeš sad da pokloniš muzeju — reče Pipi.

— Da, ali vredelo je, igra je bila sjajna — odgovori kapetan Dugačka Čarapa.

Zatim sede na pod i obrisu znoj sa čela.

— Pa, Pipi, drago moje dete, — reče on — lažeš li još uvek pomalo?

— Kako da ne, samo kad imam vremena. Ali, na žalost, to nije tako često, nema se vremena — odgovori Pipi. — A ti, kako je s tobom? Ni ti, uostalom, nisi zaostajao u laganju.

— Pa, eto, tako, obično sam malo lagao za crnce subotom uveče ako su se prethodne cele nedelje dobro ponašali. Najčešće smo kombinovali večernji program sa lažima i pesmama uz pratnju bubnjeva i ples uz baklje. Što sam žešće lagao, to su oni jače udarali u bubnjeve.

— Ma nije, valjda? — reče Pipi. — A meni, jadnici, niko ne lupa u bubnjeve. Živim ovde usamljena i lažem samu sebe tako masno da je prosto milina čuti, ali niko da zasvira ni kroz češalj. Eto, tu pre neko veče izlagala sam priču o jednom teletu koje je umelo da štrika i vere se po drveću i, zamisli, lagala sam tako ubedljivo da sam i sama poverovala u istinitost svake reči! To ja, vidiš, zovem kvalifikovano laganje! Ali, udarati po bubnju, o, ne, ovde to niko ne radi.

— Dobro, evo ja ću da bubnjam — reče kapetan Dugačka Čarapa. Zatim stade da udara u bubanj za svoju kćer a Pipi je sedela na njegovom kolenu naslonivši svoje garavo lice na tatino, te i on postade garav kao i Pipi.

Anika je stajala i razmišljala o nečemu. Nije znala je li baš zgodno da to kaže, ali se nije mogla uzdržati.

— Ali, lagati, to j e ružno — izgovori napokon. — Tako kaže moja mama.

— E, baš si luda, Anika! — uzviknu Tomi. — Pipi ne laže ozbiljski, ona laže, tako, od šale, zar to ne razumeš, ludice!

Pipi pogleda u Tomija zamišljeno.

— Vidiš, ti ponekad govoriš tako pametno da se prosto plašim da će od tebe zaista biti jednoga dana veliki čovek.

Veče se spustilo. Tomi i Anika su morali kući. Dan je bio pun zanimljivih događaja a posebno je bilo zanimljivo videti jednog pravog, živog crnačkog kralja. Pipi je, naravno, bila veoma srećna što joj se tata vratio kući, ali ipak! Ipak!

Drugih dana kad bi se Tomi i Anika uvukli pod pokrivače neko vreme bi ležali tako i razgovarali. Međutim, ovoga puta u dečjoj sobi je vladala potpuna tišina. Iznenada se začu duboki uzdah. To beše Tomi. Trenutak kasnije ču se i drugi uzdah. Ovoga puta Anikin.

— Šta uzdišeš tamo? — upita Tomi nervozno.

Ali nije dobio nikakav odgovor, jer se Anika zavukla duboko pod pokrivač i plakala.

VIII

PIPI PRIREBUJE OPROŠTAJNO VESELJE

Kad Tomi i Anika sledećeg jutra uđoše u kuhinju „Vilekule”, cela kuća se tresla od hrkanja. Kapetan Dugačka Čarapa je još spavao. Međutim, Pipi je stajala na kuhinjskom podu i izvodila jutarnju gimnastiku.

— Da, da, sad sam, eto, obezbedila svoju budućnost — reče Pipi. — Sad ću biti princeza. U stvari, pola godine ću biti princeza a drugu po lovinu godine ću ploviti oko sveta na „Hopetosi”. Tata smatra da ako pola godine bude čvrsto vladao, onda će se ono drugo pola godine crnci snaći i bez kralja. Jer, razumete, jedan stari morski vuk mora s vremena na vreme da oseti pod nogama palubu. A onda, naravno, mora da misli i na moje obrazovanje. Ako hoću da budem jednoga dana pravi gusar, onda ne mogu sve vreme živeti dvorskim životom. Od toga se, kaže tata, čovek razpekmezi.

— Zar nećeš više uopšte dolaziti u „Vilekulu”? — upita je Tomi a u grlu mu nešto zape.

— Hoćemo, kad se penzionišemo — odgovori Pipi. — Kroz jedno pedeset, šezdeset godina. On da ćemo se igrati i uživati, zar ne? Ni Tomi ni Anika ne nadoše u tome ništa utešno.

— Zamislite, ipak, princeza! — reče Pipi sanjalački. — Malo je dece koja to mogu da budu. Ala ću biti fina! Ihmaću prstene u ušima i verovatno malo veći prsten u nosu.

— Šta ćeš još da nosiš? — upita je Anika.

— Ništa više — odgovori Pipi. — Nikad ništa više! Ali ću imati svoga posilnog, koji će me svakog jutra premazivati crnim imalinom po celom telu. Tako ću i ja biti crna kao i ostali. Samo ću uveče samu sebe da ostavim pred vratima, kao cipele, da bi me izglancali.

Tomi i Anika pokušashe da razmisle kako bi to Pipi izgledala.

— Je l' misliš da će crna boja kože odgovarati tvojoj riđoj kosi? — upita je Anika dvoumeći se.

— Videćemo, — reče Pipi — inače nije ni malo teško obojiti kosu u zeleno. — Zatim uzdahnu blaženo i reče:

— Princeza Pipilota! Kakav život! Kakav sjaj! A tek kako ću da igram! Princeza Pipilota igra pri svetlosti logorske vatre uz zvuke bubnjeva. Zamislite kako će da zveči prsten u nosu!

— A kad — kad — putuješ? — upita je Tomi. Glas mu je malo podrhtavao.

— „Hopetosa“ će podići sidro sutra — odgovori Pipi.

Sve troje dece učutaše i tako ostadoše bez reči nekoliko časaka. Izgledalo je kao da nema više šta da se kaže. Naposletku Pipi reče:

— Ali, večeras će se u „Vilekuli“ održati oproštajno veselje. Oproštajno veče, to je sve! Svi koji žele da dođu da mi požele srećan put, dobro su došli.

Ova vest se raširi kao plamen među svom decom u gradiću.

— Pipi Dutačka Čarapa odlazi iz našeg grada i večeras poziva na oproštajno veselje u „Vilekuli“. Ko god hoće, može da prisustvuje!

Bilo ih je mnogo koji su to hteli, ili, tačnije rečeno, trideset četvoro dece. Tomi i Anika dobiše odobrenje od mame i tate da te večeri mogu ostati kod Pipi koliko god hoće. Njihova mama je razumela da je to prosto neophodno. Tomi i Anika neće nikad zaboraviti veče kad je Pipi priredila svoje oproštajno veselje. Beše to jedno od onih divnih, toplih letnjih večeri kad čovek za ista mora sebi da kaže:

— Evo, ovakvo treba da bude letnje veče! — Ruže u Pipinom vrtu su cvetale i mirisale u sutonu. U starom vrtu lišće je šumelo neobično tajanstveno. Sve bi, dakle, bilo divno, samo da — samo da... Tomi i Anika ne htedoše ni da do misle tu misao do kraja.

Sva deca iz grada su ponela sa sobom svoje pištaljke u koje su žestoko duvala marširajući u pravcu „Vilekule“. Na čelu kolone behu Tomi i Anika. I baš kad stigoše do trema, vrata se širom otvoriše a na pragu se pojavi glavom Pipi. Na njenom pegavom licu zasijaše oči.

— Dobro došli u moj skromni dom — reče ona i raširi ruke. Anika je pažljivo pogleda jer je htela dobro da zapamti kako je Pipi u tom času izgledala. Nikad, nikad neće zaboraviti kako je tu stajala Pipi, sa riđim kikama i pegama, sa srećnim osmehom na licu u velikim crnim cipelama.

Još izdaleka čulo se potmulo bubnjanje nekog bubnja. To beše kapetan Dugačka Čarapa, koji je sedeo u kuhinji sa crnačkim bubnjem među kolenima. Na sebi je imao odeću crnačkog kralja. Pipi ga je zamolila za to i on je razumeo da deca žele da vide jednog pravog, živog kralja.

Kuhinja se začas ispuni decom, koja se okupiše oko kralja Efraima zagledajući ga sa svih strana. Anika pomisli kako je dobro što nije došlo više dece jer ne bi mogli svi da stanu u vili. I baš dok je o tome mislila, iz vrta do preše zvuci harmonike. To beše celokupna posada sa „Hopetose“ sa Fridolfom na čelu. On je svirao na harmonici. Toga dana, pre podne, Pipi je bila na brodu da pozdravi svoje prijatelje i zamoli ih da dođu na oproštajno veselje. Kad spazi Fridolfa, Pipi jurnu i stade ga tako ljubiti, tako da on očas poplave u licu. Onda ga Pipi ostavi i viknu:

— Muzika! muzika!

Onda Fridolf ponovo razvuče svoju harmoniku, kralj Efraim poče da udara po svom bubnju, a sva deca dunuše u svoje pištaljke.

Kvaka na ostavi beše uklonjena te su unutra mogli da se vide dugački redovi flašica kokte.

Na velikom kuhinjskom stolu ležalo je petnaest torti, a na peći ogroman tiganj pun prženih kobasica.

Kralj Efraim poče da se služi na taj način što je za sebe odsekao osam kobasica. Svi ostali se ugledaše na njega te se ubrzo u kuhinji nije moglo čuti ništa drugo osim jednog opšteg mljackanja. Zatim, svako dete uze od torti koliko je htelo. U kuhinji je bilo malo tesno, te društvo iziđe na trem, čak i u vrt, tako da je u sumraku na sve strane svetlucalo od belog šlaga sa torte.

Kad su svi bili siti, Tomi predloži da se igraju nečega kako bi se kobasice i torta slegli u stomaku. Predložio je da, na primer, igraju „Sledi Džima”. Pipi nije znala tu igru, ali joj Tomi objasni da neko treba da bude Džim a svi ostali moraju raditi isto što i Džim.

— U redu, važi — reče Pipi. — Ne izgleda loše. Najbolje je da ja budem Džim.

Zatim poče time što se uspuza na krov vešernice. Najpre se moralo uspuzati na ogradu vrta, a onda odatle, potrbuške, popeti se na krov vešernice. Pipi, Tomi i Anika su to učinili već toliko puta, da je za njih to bila gotovo sitnica. Ali drugoj deci se ovaj zadatak učinio prilično napornim. Mornari sa „Hopetose” su, naravno, bili vični pentranju te i oni savladaše zadatak kao od šale. Međutim, kapetanu Dugačkoj Čarapi to bi bilo malo teže, jer je bio mnogo debeo, a uz to se često zaplitaio o svoju suknju od like. Kad se konačno ispeo na krov, bio je sav zadihan.

— Ova suknja više nikad neće biti ono što je bila nekad — reče on žalosno.

Sa krova vešernice Pipi skoči na zemlju. Nekoliko manje dece, ne usudi se, naravno, da učini isto, ali je zato Fridolf bio vrlo ljubazan. On skide svu decu koja nisu smela da skaču. Onda se Pipi prevrte preko glave šest puta na travi u vrtu. Svi učiniše isto, ali kapetan Dugačka Čarapa reče:

— Neko mora da me pogura otpozadi jer inače nikad neću moći da se prevrnem.

Pogura ga Pipi. Ona ga je gurala tako vešto da, čim bi se ispravio odmah bi se ponovo prevrnuo kao lopta. Tako je umesto šest učinio četrnaest obrtaja.

Onda Pipi utrča ponovo u „Vilekulu”, pope se na trem, zatim skoči kroz prozor na lestve koje su spolja stajale oslonjene na zid. Brzo se uspe na vrh lestvi i iziđe na krov „Vilekule” a zatim pojuri ivicom krova, skoči na odžak, stade na jednu nogu i zakukureka kao petao a onda se baci glavačke na jedno drvo kraj kuće, kliznu na zemlju, jurnu u šupu, zgrabi sekiru, i izvali jednu dasku na drvenom zidu, provuče se kroz uzani otvor, skoči na ogradu vrta, prođe nekih pedeset metara po ogradi kao po žici, uspuza se na jedan hrast i sede na vrh drveta da se malo odmori.

Na putu ispred „Vilekule” beše se okupilo mnoštvo sveta i kad se svi kasnije razidoše svojim kućama, pričali su kako su videli jednog crnačkog kralja kako stoji na jednoj nozi na odžaku „Vilekule” uzvikujući „kukuriku” tako da se čulo daleko unaokolo. Međutim, niko u tu priču nije verovao.

Kad je kapetan Dugačka Čarapa pokušao da se provuče kroz uzani otvor na šupi, onda se desilo ono što se moralo desiti — zaglavio se tako da nije mogao ni napred ni nazad. Zbog toga je i igra morala da se prekine te se sva deca okupiše da gledaju kako će Fridolf osloboditi kapetana, pošto testerom proširi otvor na šupi.

— Ovo je bila strašna igra — reče kapetan Dugačka Čarapa zadovoljno kad se oslobodi dasaka. — Ali, šta ćemo sad da se igramo?

— Nekad su se — reče Fridolf — kapetan i Pipi takmičili oprobavajući snagu. To je obično bilo vrlo veselo.

— Nije glupa ideja — prihvati kapetan Dugačka Čarapa. — Međutim, najgore je to što moja kći počinje da biva jača od mene.

Tomi je stajao kraj same Pipi.

— Pipi, — prošaputa on — kad smo se malo čas igrali „Sledi Džona”, uplašio sam se da ćeš se uvući i u naše tajno skrovište u hrastu. Ne bih hteo da neko drugi zna za to mesto, iako, možda, nikad više nećemo tamo ići.

— Važi, neka to bude naša tajna — odgovori Pipi.

Njen otac uze jednu gvozdenu šipku i savi je po sredini baš kao da je od voska. Pipi dohvati drugu gvozdenu šipku i učini isto.

— Ih, tata, šta ti pade na pamet — reče ona. — Ostavimo se takvih jednostavnih trikova. Time sam se ja zabavljala još dok sam kao beba ležala u kolicima, samo da ubijem dosadu.

Onda kapetan Dugačka Čarapa podiže kuhinjska vrata. Fridolf i još sedam mornara stadoše na vrata, a onda ih kapetan sve podiže visoko i s njima deset puta obiđe vrt.

Pošto se već beše sasvim smrklo, Pipi zapali baklje, koje su bacale čudesnu svetlost svuda po vrtu.

— Jesi li gotov s tim? — upita Pipi oca pošto je ovaj obišao i deseti krug. Kapetan beše gotov. Onda Pipi postavi konja na kuhinjska vrata, na njega posadi Fridolfa i još tri mornara, a ovi pak uzeše u ruke po dva deteta. Fridolf je držao Tomija i Aniku. Onda Pipi podiže kuhinjska vrata i prošeta s njima dvadeset pet puta po vrtu, što je izgledalo veličanstveno pod svet lošču baklje.

— Moram da priznam, mala moja, ti j e s i jača od mene — reče kapetan Dugačka Čarapa.

Zatim svi posedaše na travu. Fridolf je svirao na harmonici a svi ostali mornari su pevali najlepše mornarske pesme. Deca su igrala uz mu ziku. Pipi beše uzela dve baklje, u obe ruke po jednu, i igrala mahnitije od svih.

Veselje se završi vatrometom. Pipi je izbacivala rakete tako da je sve nebo bleštalo. Anika je sedela na tremu i posmatrala. Sve je bilo tako lepo. Divno. Ona nije mogla da vidi ruže u parku, ali je i u mraku osećala njihov prijatan miris. Kako bi sve bilo divno samo kad ne bi ... kad ne bi ... Osećala je da joj oko srca biva hladno. A sutra, šta će sutra biti? I letnji raspust? I uopšte? Neće više biti Pipi Dugačke Čarape u „Vilekuli”. Neće više biti ni gospodina Nilsona, ni konja u tremu. Neće više biti ni jahanja, ni izleta sa Pipi, ni divnih večernjih časova u kuhinji „Vilekule”, neće biti drveta u kome raste kokta; naravno, drvo će ostati, ali je Anika imala

snažno predosećanje: kad Pipi ode, ni kokta neće više tamo rasti. Šta će Tomi i ona raditi sutra? Verovatno će igrati kriket. Anika uzdahnu.

Veselje se napokon završi. Sva deca zahvališe i pozdraviše se sa domaćinima. Za njima i kapetan Dugačka Čarapa sa svojim mornarima krenu na „Hopetosu”. Mislio je da bi i Pipi mogla poći s njima, ali Pipi izrazi želju da još jednu noć prespava u „Vilekuli”.

— Sutra pre podne u deset časova podižemo sidro, ne zaboravi to! — doviknu joj kapetan Dugačka Čarapa.

I tako, najzad, ostadoše sami Pipi, Tomi i Anika. Sedeli su na stepenicama trema u potpunom mraku i ćutali.

— Ali, ako hoćete, vi možete da dođete ovamo da se igrate — reče Pipi.
— Ključ će visiti na jednom ekseru na dovratku. Možete da uzmete sve što se nalazi u ormanu. I, ako ja postavim lestve u hrastu, onda možete i sami da siđete u sklonište, iako, doduše, možda neće rasti baš onoliko kokte. Sad im nije vreme.

— Ne, Pipi, — reče Tomi ozbiljnim glasom — mi ovamo više nećemo dolaziti. — Zaista, nikad, nikad — dodade Anika. Rekla je još da će ubuduće, kad god bude morala da prođe pokraj „Vilekule”, svakad zažmuriti. „Vilekula” bez Pipi! Anika opet oseti kako joj se nešto hladno svija oko srca.

IX

PIPI POKUŠAVA DA SE VRATI MORU

Pipi pažljivo zaključa vrata „Vilekule”. Ključ obesi o jedan ekser na dovratku. Zatim podiže konja sa verande — poslednji put ga tako podiže!

Gospodin Nilson je već sedeo na njenim ramenima i izgledao veoma važan. On je razumeo da se tu zbiva nešto ozbiljno.

— Taako — reče Pipi. — Ovde, valjda, nema više šta da se uradi. — Tomi i Anika klimnuše glavom. Ne, zaista, tu više nije imalo šta da se radi.

— Još je rano — reče Pipi. — Zato možemo da idemo pešice, duže će potrajati.

Tomi i Anika ponovo klimnuše glavom, ali ništa ne rekoše. Tako sve troje pođoše polako ka gradu, upravo ka luci ili, tačnije, ka „Hopetosi“. Konj je, isto tako polako, gegao za njima.

Pipi preko ramena baci pogled na „Vilekulu“.

— Baš lepa kućica — reče ona. — Nema u njoj ni bubamara i uopšte dobra je u svakom pogledu. Za nju bi se, možda, moglo reći i nešto više, naročito u porećenju sa crnačkim kolibama u kojima ću ubuduće živeti.

Tomi i Anika ne rekoše ništa.

— U slučaju da u mojoj kolibi bude strašno mnogo bubamara — nastavi Pipi — onda ću ih pripitomiti i nastaniti u jednoj tabakeri, a on da ću se s njima uveče igrati „Poslednji par gubi“. Oko nogu ću im zavezati roze mašnice. Dve najvernije i najodanije bubamare će se zvati Tomi i Anika i one će spavati sa mnom.

Ali ni ovo ne učini da Tomi i Anika postanu govorljiviji.

— Ama, šta je to s vama? — reče Pipi nervozno. — Moram vam reći da je vrlo opasno ćutati duže vremena. Jezik se sasuši ako se ne upotrebljava. Poznavala sam jednog zidara peći u Kalkuti koji je samo ćutao i ćutao. Ali, desilo se ono što se i moralo desiti. Kad je došlo vreme da se oprostimo, trebalo je da mi kaže: „Do viđenja, draga Pipi, srećan ti put i hvala na društvu!“ I, šta mislite, šta se desilo? Najpre je načinio nekoliko strašnih grimasa jer mu vijuga od mozga do jezika beše zardala, te su morali da je malo podmažu uljem za šivaću mašinu. Posle toga on izgovori sledeće: „Do viđ dra Pi!“ Onda mu pogledah u usta i, zamislite, videh jezik sasušen kao jesenji list! I do kraja života zidar peći nije više mogao da kaže ništa

osim „Do viđ dra Pi!" Bilo bi strašno ako bi se i vama desilo nešto slično. Hajde da čujem možete li lepo da kažete: „Do viđenja, draga Pipi, i hvala na društvu!" Pokušajte!

— Do viđenja, draga Pipi i hvala na društvu — izgovoriše Tomi i Anika poslušno.

— Vrlo dobro — reče Pipi sa olakšanjem. — Kako ste me uplašili! Da ste rekli „Do viđ dra Pi", ne znam šta bih radila.

Najzad stigoše do luke. Tu je stajala „Hopetosa". Kapetan Dugačka Čarapa se nalazio na komandnom mostu i izvikivao svoja naređenja. Mornari su hitali da što pre obave sve pripreme za polazak. Na keju se behu skupili svi stanovnici gradića da isprate Pipi. I, tako, ona, Tomi i Anika, praćeni konjem i gospodinom Nilsonom, stigoše.

— Evo, dolazi Pipi Dugačka Čarapa! Napravite mesta za Pipi Dugačku Čarapu! — čuše se uzvici i Ljudi načiniše prolaz da propuste Pipi. Pipi je samo otpozdravljala levo i desno klimajući glavom. Zatim uze konja i odnese ga preko mosta na brod. Jadna životinja je unezvereno gledala oko sebe, jer konji baš ne vole da se voze brodom.

— Dakle, stigla si, drago moje dete, — reče kapetan Dugačka Čarapa i prekide sebe u izdavanju jedne komande da bi zagrlio Pipi. Privuče je na grudi, a zatim se njih dvoje počеше ljubiti tako bučno da su im rebra pucala.

Anika je celo jutro osećala kao da joj se ne što zaglavilo u grlo. A kad vide Pipi kako nosi konja na brod, onda joj se grlo oslobodi i ona poče da plače stojeći priljubljena uza stub na keju. Najpre tiho, a zatim sve glasnije.

— Nemoj da cmizdiš — reče Tomi ljutito. — Sramotiš nas oboje pred ovim ljudima!

Posle ove njegove opomene Anika briznu u žestok plač i potok suza poteče iz njenih očiju. Sva se tresla od plača. Tomi šutnu neki kamen tako da se otkotrlja niz kej i pade u vodu. U stvari, on bi ga najradije bacio na „Hopetosu". Na taj prokleti brod koji će im odneti Pipi. Istina, da nije bilo ljudi, i Tomi bi plakao. Ali, to nije mogao sebi dozvoliti. Zato samo šutnu još jedan kamen.

Sad Pipi dotrča preko mosta do Tomija i Anike i uze njihove ruke u svoje.

— Još deset minuta — reče ona.

Onda se Anika privi uza stub i stade tako žestoko plakati da se činilo kao da će joj srce prepući. Tomi ne nađe više nijedan kamen da šutne. Samo je stisnuo zube. Izgledao je turobno.

Oko Pipi se okupiše sva deca gradića. Izva diše svoje pištaljke i odzviždaše melodiju ko ja se svira na rastanku. Prosto je nemoguće opisati koliko je ta melodija odjekivala tužno u srcima prisutnih. Anika je sad plakala tako silno da se jedva držala na nogama. Baš u tom momentu Tomi se seti da je napisao jednu prigodnu pesmu za rastanak sa Pipi. Izvuče list hartije i poče da čita glasno. Bilo je neugodno jedino to što mu je glas tako podrhtavao!

Do viđenja, draga Pipi, odlaziš od nas,

Ali, ma kuda po svetu išla, znaj

Da si nama u gradu bila ukras

I da te nećemo zaboraviti, vaj.

— Moram priznati da si to dobro rimovao — reče Pipi zadovoljno. — To ću da naučim napamet pa ću recitovati crnačkoj deci kad budemo uveče sedeli oko vatre.

Sa svih strana deca su se gurala da bi se pojedinačno pozdravila sa Pipi. U jednom trenutku Pipi podiže ruku i zamoli za tišinu.

— Deco, — poče ona — od sada ću se igrati samo sa crnačkom decom. Kako ćemo se zabavljati, to zaista ne znam da vam kažem. Možda ćemo se igrati sa divljim nosorozima ili vežbati veštinu fakira u kroćenju zmija i jahati slonove, a možda ćemo namestiti ljuljašku na granu koko sove palme ispred kolibe. Uvek ćemo gledati da naćemo vremena za nešto slično.

Pipi načini pauzu. Tomi i Anika osetiše ka ko zavide crnačkoj deci s kojom će se Pipi ubuduće igrati.

— Ali, — nastavi Pipi — možda će za vreme kišnog perioda doći i po neki dugi dosadan dan jer, mada je veselo juriti po kiši bez odela i bos,

ipak najviše što čovek može da postigne je ste da propisno pokisne. A kad to obavimo u do voljnoj meri i kako treba, onda nam ne ostaje ništa drugo nego da se uvučemo u kolibu, osim ako se, naravno, ona ne pretvori u kašu od blata te nam ne ostane ništa drugo nego da od gline pečemo kolače.

Onda ćemo crnačka deca i ja sestri unutra pa će mi, možda, ona reći: „Pipi, pričaj nam nešto!” Ja ću im pričati o jednom malom gradiću koji se nalazi daleko, daleko u drugom kraju sveta, o maloj beloj deci koja tamo žive. „Ne možete da zamislite kako su mila ta deca”, kazaću crnačkoj deci. „Ona su po celom telu, osim po tabanima, bela kao anđelići, duvaju u pištalje od gline i — što je najbolje — znaju m l o ž e n j e .” Sigurna sam da će se mala crnačka deca začuditi kako to da i ona ne znaju mloženje. Šta ću onda ja da radim kad im ne mogu pomoći jer ni sama ne znam to mloženje? Jedino što bih tada mogla da uradim jeste da razvalim kolibu i da od nje napravim kašu pa da se onda dam na pečenje zemljanih kolača. Zatim ćemo se zakopati u glinu do guše. U takvom slučaju bilo bi zaista čudno ako ih ne bih naterala da misle na nešto drugo osim na mloženje. Hvala vam svima! I mnogo vam do viđenja!

Onda deca zazviždaše svojim zemljanim pištaljkama još žalosniju melodiju nego časak ranije.

— Pipi, vreme je da se popneš na palubu! — doviknu joj kapetan Dugačka Čarapa.

— Okej, okej, kapetane, — uzvratila Pipi.

Onda se okrete Tomiju i Aniki i pogleda ih.

Kako su joj čudne oči — pomisli Tomi u sebi. Takve je oči imala i njegova mama jedanput kad je bio mnogo, mnogo bolestan. Anika se nije odvajala od stuba na keju. Pipi je podiže u na ručje.

— Do viđenja, Anika, do viđenja! — šaptala je. — Nemoj da plačeš!

Anika zagrlila Pipi snažno i uzdahnu.

— Do viđenja, Pipi, — promuća šmrkćući.

Onda Pipi uze Tomija za ruku, rukova se s njim, a zatim skoči i odjuri preko mosta na brod. U tom trenutku niz Tomijev obraz kliznu jedna krupna suza. On stisnu zube, ali ništa nije pomoglo, navre i druga suza. Tomi uze Aniku za ruke i tako su oboje netremice gledali u Pipi. Mogli su je videti kako stoji na palubi. Ali, uvek je nekako nejasno kad se gleda kroz zavesu od suza.

— Živela Pipi Dugačka Čarapa! — vikali su ljudi sa keja.

— Diži most, Fridolfe, — naredi kapetan Dugačka Čarapa.

Fridolf to učini. „Hopetosa” je bila spremna da krene na put u nepoznate krajeve sveta. Ali, u tom trenutku ...

— Ne, tata Efraime! — uzviknu Pipi. — Ovako ne ide. Ne mogu da izdržim.

— Šta to ne možeš da izdržiš? — začudi se kapetan Dugačka Čarapa.

— Ne mogu da izdržim da na ovoj lepoj zemlji neko plače zbog mene, pogotovo kad su u pitanju Tomi i Anika. Spuštaj most! Ostajem u „Vilekuli”!

Kapetan Dugačka Čarapa ostade neko vreme ćuteći a onda reče:

— Pa, dobro, učini onako kako želiš. Tako si, uostalom, i dosad radila!

Pipi klimnu glavom.

— Da, tako sam uvek radila — reče ona tiho.

Onda se ponovo zagriše, Pipi i njen tata, ito tako snažno da su sve kosti pucale. Tu se sporazumeše da će kapetan Dugačka Čarapa često, vrlo često dolaziti da vidi Pipi u „Vilekuli”.

— Bilo kako bilo, tata Efraime, — reče Pipi — ipak je bolje da jedno dete ima pristojnu kuću a ne da luta tako dugo po morima i da živi u crnačkim kolibama. Zar ne?

— Kao uvek, i ovog puta si u pravu, dete moje, — reče kapetan Dugačka Čarapa — jasno je da ćeš u „Vilekuli“ moći da vodiš uredan život, a to je za malu decu najvažnije.

— Tako je — dodade Pipi. — Apsolutno je neophodno da mala deca imaju oko sebe sve uređeno. Pogotovo je dobro ako to uređuju sama!

Onda se Pipi pozdravi sa mornarima „Hopetose“ i rukova se sa tata Efraimom poslednji put. Zatim svojim snažnim rukama podiže konja i odnese ga preko mosta na obalu. „Hopetosa“ podiže sidro. Međutim, u poslednjem trenutku kapetan Dugačka Čarapa se seti nečega.

— Pipi, — viknu on — trebalo bi da imaš malo više zlatnika! Uzmi ovo!

Rekavši to, on baci na obalu ranac pun zlatnika. Ali, na žalost, „Hopetosa“ se već bila prilično udaljila od obale, te ranac — „pljes“ — potonu u more. Začu se od strane okupljenog sveta uzdah razočaranja. Međutim, tada se ču još jedan „pljes“. To beše Pipi. Trenutak kasnije Pipi izroni držeći ranac u zubima, uspe se na kej i zbacila sa ušiju malo morske trave koja se tu beše zakačila.

— Ha, ha, sad sam opet bogata kao čarobnjak — reče Pipi.

Tomi i Anika još nisu shvatili šta se to zbiva. Stajali su otvorenih usta i zurili u Pipi, konja, gospodina Nilsona, ranac sa zlatnicima i „Hopetosu“, koja je već pod punim jedrima plovila ka otvorenom moru.

— Pa ti nisi tamo na brodu? — reče najzad Tomi zbunjeno.

— Hajde, pogađaj jedno tri puta da li jesam ili nisam na brodu — odgovori Pipi šeretski cedeći vodu iz svojih kika.

Onda podiže Tomija, Aniku, ranac i gospodina Nilsona, stavi ih na konja a zatim se i sama baci iza njih.

— Pravac „Vilekula“ — viknu Pipi snažnim glasom.

Tek tada Tomi i Anika shvatiše šta se zbilo. Tomi se toliko obradova da iz sveg grla zapeva svoju omiljenu pesmu:

„Ringeringe raja“

Međutim, Anika je sve dotle toliko plakala da sada nije mogla lako da se povraiti. Još je šmrkala, ali to behu uzdasi sreće. Oko pojasa je osećala čvrste Pipine ruke, a to joj je davalo snažno osećanje sigurnosti. O, kako je sad opet sve divno!

— Šta ćemo da radimo danas, Pipi! — upita Anika kad je sasvim prestala da šmrče.

— Pa, možda da igramo kriket — odgovori Pipi.

— Fino — prihvati Anika. Zнала je da čak i kriket mora da bude drugačiji kad se igra sa Pipi.

— Ili, možda bi bilo bolje da... — zausti Pipi oklevajući.

Sva deca iz Malog Gradića okupiše se oko ko nja da čuju šta će Pipi da kaže.

— Ili, — nastavi Pipi — možda bismo mogli da odemo na jezero i igramo se malo pešačenja po površini vode.

— Valjda ne misliš ozbiljno da je moguće koračati po površini vode? — začudi se Tomi.

— Kako da ne — odgovori Pipi. — Jednom sam na Kubi srela nekog stolara koji je...

Tada konj preće u galop te deca koja stajahu oko Pipi nisu mogla da čuju nastavak priče. Ali, ipak ostadoše još dugo na keju, gledajući za Pipi i njenim konjem, koji je galopirao prema „Vi lekuli“. Ubrzo se u daljini mogla videti još sa mo jedna tačka. A zatim i ona iščeze.